

CERUCIADA

ROMÂNII SEMNULUI

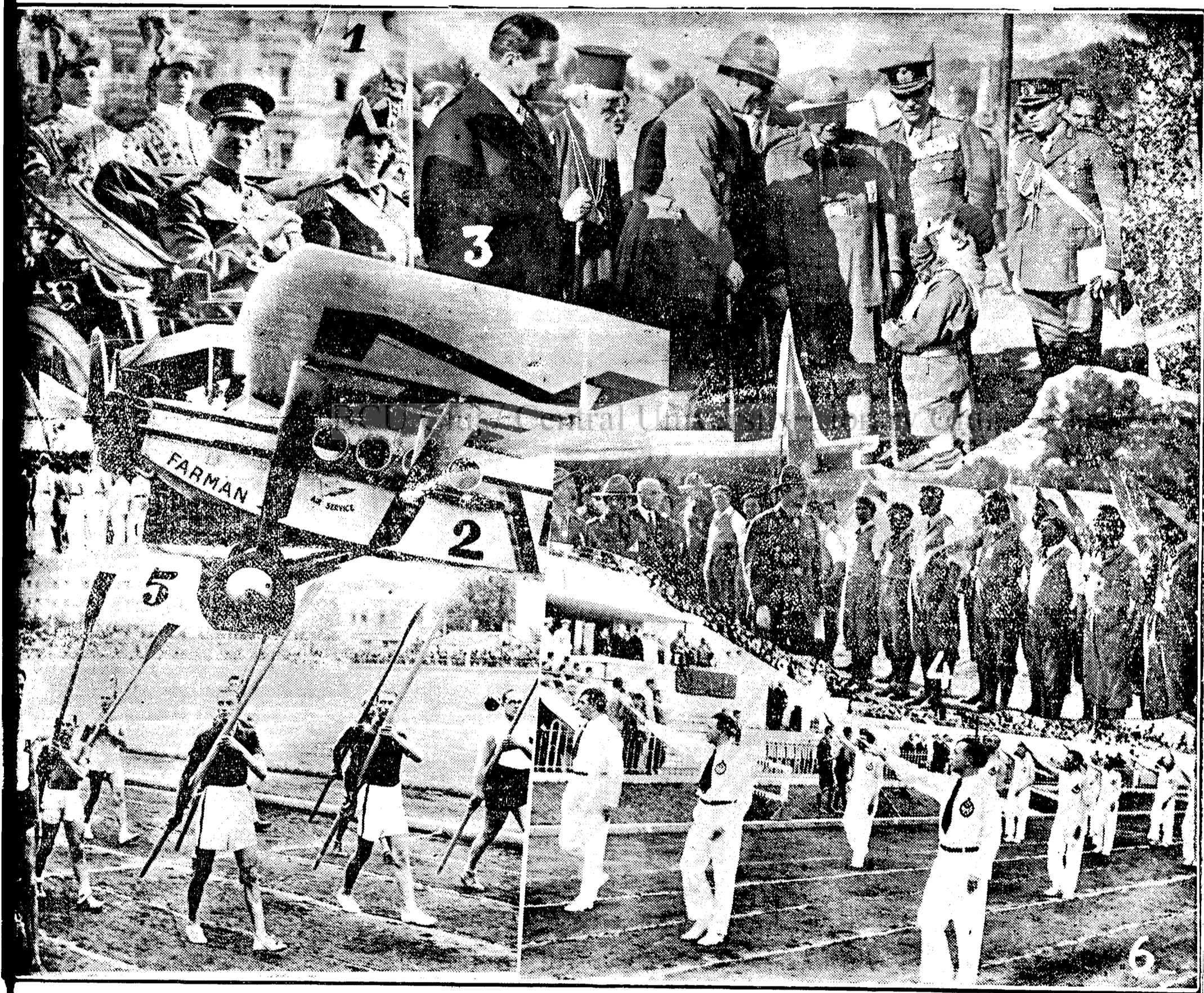
APTAMĂNAL DE ORIENTARE POLITICĂ ȘI SPIRITUALA

are JOIA

Director. MIHAIL STELESCU

ANUL I Nr. 27

8 Iunie 1930 — 8 Iunie 1935

1. M. S. Regele în drum spre depunerea jurământului (Iunie 1930). 2. Avionul FARMAN cu care a venit în țară M. S. Regele. 3. M. S. Regele primește raportul celui mai mic străjer (Iunie 1935). 4. Trecerea în revistă a străjerilor. 5 și 6. Tineretul sport v def.lând în Iunie în fața Suveranului

Semnează:

Panait Istrati, Mihail Stelescu, Constantin Barcaroiu, Const. Caragea, George Ivanovici, Sergiu Lecca, Dem. Bassarabeanu, Ion-Aurel Manolescu, Vladimir Cavarnali, J. Corbea, Mircea Mateescu și Toma Alexandrescu.

SPORT — CRONICI — TEATRU

8 pagini

JOI 13 IUNIE 1935

2 Lei

TEATRU

Conservatorul a dat producție...

Mă întrebam într-un articol precedent dacă va avea vreo importanță examenul dat zilele trecute de elevii Conservatorului de artă dramatică din București. Dacă va însemna ceva, nu în viața candidaților: este delă sine înțeles că poziția celui ce se angajează la greul unui asemenea Concurs, este tot atât de scuturată de emoția îndoeții cât este lămuritoare pentru sensul unei cariere și al unei vieți întregi.

Dar mă gândeam, în chip contabil, la lotul actorilor noștri de mare cotă, și închipuiam un bilanț penibil și un moment canicular al teatrului românesc actual: actori profesioniști, și atât.

Scena noastră n'are nicio corespondență autentică în nevoia de frumos a publicului nostru. Teatrele, distribue anual un anumit reperteriu, câteodată surprind un succes pasager, pe care se grăbesc să-l pisălogească în zeci de reprezentări, bucurându-se că au reușit să destindă obiceiuita atmosferă de dormitor din sala de spectacol.

Presă, la ordin, răgușește aclamând, ca un saxofon în care s'a introdus sifon, iar moftul ia caracter de festivitate. De eveniment chiar. Și astfel, ne îmbătăm cu apă rece. Și de ani de zile zicem mersi gândului că avem și teatru în România Mare, și-l poftim „mîntenaș” să nu prindă aripi. Să fie cuminte și minor. Fenomenul teatrului nostru social este mediot în toate manifestările lui. Colportor și numai sgaibă. Cugetare adâncă la rosturile superiorizării spiritului băstinaș, am întâlnit doar în 10-12 cărți, care n'au epuizat nicio singură ediție. Și au cauzat litigii între editură și autor.

Așa că teatrul n'avea de ce să facă excepție. De sub demarcația numitorului cel comun, i-am primit, obiceiuit și normal, ani de zile bezeaua...

Am intrat, într'adevăr, cu su-

flutul retras în încăperile lui cele mai intime, dar prevestitor de soare — în sala teatrului Național, Luni 3 Iunie a. c.

Accesul mi-a fost încuviințat a-nevoic. „Autoritățile” se îndărăt-niceau să-mi spună că „examenul nu e public”. Mulțumesc cerului și acestei redacții că m'a făcut posesorul unui carton dreptunghiular, care, de astădată, și-a pretins rolul în serios...

Claslele Livescu-Bulandra „s'au produs” în marginea așteptărilor: examen cu lacrimi și note. Și cu reușită. Imi pare rău că nu cunosc numele celor 2-3 interpeți ca să-i facem prezența cititorilor noștri. Gloria examenului a făcut-o însă, fără îndoială interpretarea pe care a dat-o d-ra Eugenia Popovici monologului lui Jean Cocteau: *La voix humaine*. O sensibilitate dusă până la transfigurare și un omenesc al situației por nit cu o căldură de sentiment adânc verosimil, sunt însușirile excepționale prin care d-ra Popovici ni se relevase încă de acum un an, în „Crimă și Pedepsă”, înscenată după cum se știe, de către d. Soare Z. Soare la teatrul — defunct! — „Ventura”.

Spontanitatea gestului, veritabilul accentului și naturala expresie, conjugate pe un fond temperamental puțin obiceiuit, au dat, „vocei” lui Cocteau — prin persoana d-rei Eugenia Popovici, — nu o interpretare admirabilă dar o creație a rolului, o realizare proprie.

(Coincidența mă surprinde: am aflat că d-ra Eugenia Popovici este „și în aprecierea” profesorilor dela Conservator notată ca „de departe” cel mai valoros „element” D-ne Maria Filotti poate să se felicite! Bravo domnule Nonna Ottescu!...

Din rest, remarcăm posibilitățile d-rei *Iliada Munteanu* și nervul, propriu rolului — și inteligent înțebuințat, al d-rei *Marcela Demetriad*.

— Drusus —

CARNET

Gînduri lingă o aducere aminte.

S'a sărbătorit ziua eroilor. S'a sărbătorit adică, pomenirea celor care au mușcat pământ și au devenit lut în 1916... Au vorbit generali, prefecți și miniștrii... Vorbele au fost tîmăte, iar amintirea fulg. Pumnii indignați au lovit tobele piepturilor decorate, și omagiul a fost liric și pur ca un discurs electoral... clownese, prinosul a durut și a ingenuchiat. Doamne văduve de război au fluturat batiste cu chenar negru prin preajma ochilor deveniți stropitori. Aducerea aminte a fost pentru câteva clipe leagăn de sughițuri și de suspine... Totul a fost fals și convențional. Totul a fost fard și minciună.

Războiul, acest imens abator în care ambițiile ucide oameni pentru hrana pământului, a fost și a rămas prilej de literatură și de superficialitate. Eroii, adică cei care au știut să moară stupid acolo între șanturile tranșelor, cu care și-au desființat trupurile pentru dinții de oțel ai morței, au rămas pământului și uitărei, — flori de sânge și de lacrimi, lângă carnea devenită pulbere și cleștar...

Anuala noastră inghenunche-re lângă amintirea lor nu este nimic altceva decît un fapt de paradă. Căci o recunoștință cinstită și sufletescă pentru cei duși, nu a trăit încă oficial în țara românească. Au plîns-o

numai candelile, orfanii și invalizii. Restul a fost numai o cernire de liniștiți și de vorbe goale pornite din bufoneria unui patriotism de operetă și de imprumut...

„Ziua eroilor mi-a prilejuit icoana de tristețe a unei viziuni de lumină... Iată... O răspântie de drum de țară, ca aceea de care se bucura copilăria mea, impietrită ca într-o rugă sub cerul încordat albastru, ca un arc de cleștar... Lângă crucea răstignită la capătul mormântului, un invalid cu trei flori într-o mână și cu lacrimi între sitele genelor, își ascultă sufletul lângă odihna camara... dului. Răsărită între iarbă și flori, a lumânare. Deasupra, candelă soarelui... Atât... O mână de plumb pe un braț al crucii, o lacrimă strecurată pe mormânt, și invalidul pleacă... Pas de umbră și de lemn prin țărâna drumului... În urma lui, mormântul solemn prin simplitatea singurătății, rămâne rugă și ștreasăină pentru eternitatea odihnei devenită lut...

Singurul omagiu cinstit adus zilei eroilor, a fost cel al clopotelor. Intre închinarea noastră de deunăzi și liniștea lor de totdeauna, singurul gând cinstit cu care putem mîngăia mirarea din suflete, este acesta: ce imbecil știm să fim câteodată!...

ION,AUREL MANOLESCU

S P O R T

Prolog la Balcaniadă

Iată-ne în sfârșit în ajunul celei de a cincea ediție a Cupei Balcanice; mai mult ca oricând, o parte din federalinoștri, și-au dat seama de importanța acestei cupe, de postura în care am fi puși de o reeditare a celor petrecute la Atena, și au căutat să tragă o concluzie practică, verificând posibilitățile selecționabililor în câteva matchuri de antrenament, cu reprezentativa Vienei și formația franceză R. C. Strasbourg.

Această concluzie a fost în parte îmbucurătoare și a prilejuit afirmarea incontestabilă a doi români excepționali: Georgeșcu și Munteanu, ce sunt indispensabili echipei naționale.

ISTORICUL CUPEI

Cupa balcanică, a luat ființă în anul 1929, din inițiativa d-lor Octav Luchidy secretar general al F. R. F. A. și Andreievici — pe atunci — președinte al forului sârb de specialitate, prima ediție a acestei cupe, s'a disputat tour și retour, cu următoarele rezultate:

6 Oct. 1929 la București: România-Jugoslavia 2-1.

26 Ian. 1930 la Atena: Grecia-Jugoslavia 2-1.

25 Mai 1930 la București: România-Grecia 8-1.

12 Oct. 1930 la Sofia: Bulgaria-România 5-3.

16 Noembrie la Sofia: Jugoslavia-Bulgaria 3-0.

7 Dec. 1930 la Atena: Grecia-Bulgaria 6-1.

15 Martie 1931 la Belgrad: Jugoslavia-Grecia 4-1.

19 Aprilie 1931 la Belgrad: Jugoslavia-Bulgaria 1-0.

10 Mai 1931 la București: România-Bulgaria 5-2.

28 Iunie 1931 la Zagreb: România-Jugoslavia 4-2.

25 Oct. 1931 la Sofia: Bulgaria-Grecia 2-1.

29 Noembrie 1931 la Atena: România-Grecia 4-2.

În urma acestor rezultate, România a cucerit cupa balcanică, clasamentul cristalizându-se:

1) România 6-5-0-1-26-13-10.

2) Jugoslavia 6-3-0-3-12-9-6.

3) Grecia 6-2-0-4-13-20-4.

4) Bulgaria 6-2-0-4-10-19-4.

În cadrul conferinței ce a urmat cuceririi cupei de către România, s'a hotărât ca pe viitor, această cupă să se dispute într-un turneu în fiecare țară, după ordinea acestui prim clasament.

Ca urmare, România trebuia să organizeze turneul în 1932; din cauza lipsei unui teren necesar desfășurării unor astfel de matchuri România a cedat prima organizare Jugoslaviei, urmând ca ea să organizeze un an mai târziu.

Formidabila surpriză a balcaniadei dela Zagreb a constituit-o Bulgaria, care a învins:

La 26 Iunie România cu 2-0.

La 29 Iunie Jugoslavia cu 3-2.

La 1 Iulie Grecia cu 2-0.

Celelalte rezultate au fost:

La 26 Iunie Jugoslavia-Grecia 7-1.

La 28 Iunie România-Grecia 3-0.

La 2 Iulie Jugoslavia-România 3-1.

În urma acestor rezultate, clasamentul a fost următorul:

1) Bulgaria 3-3-0-0-7-2-6.

2) Jugoslavia 3-2-0-1-12-5-4.

3) România 3-1-0-2-4-5-2.

4) Grecia 3-0-0-3-1-12-0.

După cum se vede abia la un an după ce terminase ultima în clasament, Bulgaria reușește extraordinarul tur de forță de a se situa în fruntea țărilor balcanice, cu toate matchurile câștigate.

Jugoslavia se mentine pe același plan, iar Grecia și România sunt

retrogradate cu respectiv 1 și 3 trepte.

Un ar. mai târziu, la București, România câștigă cupa în stii magnific, învingând: Bulgaria cu 7-0 la 3 Iunie.

Grecia cu 1-0 la 8 Iunie și Jugoslavia cu 5-0 la 10 Iunie.

Celelalte rezultate:

2 Iunie Jugoslavia-Grecia 5-3.

5 Iunie Jugoslavia-Bulgaria 4-0.

9 Iunie Bulgaria-Grecia 2-0.

În urma acestor rezultate, s'a format următorul clasament:

1) România 3-3-0-0-13-0-6.

2) Jugoslavia 3-2-0-1-9-8-4.

3) Bulgaria 3-1-0-2-11-2.

4) Grecia 3-0-0-3-3-8-0.

După cum se vede, România a reușit să se revanșeze în mod strălucit asupra norocoșilor săi învingători dela Zagreb și să câștige cupa detașat, marcând 13 goaluri și neprimind niciunul; o altă constatare interesantă a prilejuit-o Jugoslavia, care s'a menținut dela început în același loc 2.

Și în sfârșit anul trecut, la Atena, Jugoslavii reușesc aceia ce urmăreau din 1929: să cucerească cupa balcanică.

Trebuie remarcată, adversitatea ce a creat România în Balcani, prin felul în care a cucerit cupa în 1933: toți competitorii, au venit mânați de același dor revanșard față de România; că noi nu am reușit să ne menținem poziția câștigată în 1933, aceasta se datorește lipsei de condiție în care a fost prezentată reprezentativa națională.

La Atena, s'au obținut următoarele rezultate:

23 Dec. 1934: Grecia-Jugoslavia 2-1.

25 Dec. 1934: Jugoslavia-Bulgaria 4-3.

27 Dec. 1934: România-Grecia 2-2.

30 Dec. 1934: România-Bulgaria 3-2.

1 Ian. 1935: Jugoslavia-România 4-0.

În urma acestor rezultate, clasamentul a fost următorul:

1) Jugoslavia 3-2-0-1-9-5-4.

2) Grecia 3-1-1-1-5-5-3.

3) România 3-1-1-1-5-8-3.

4) Bulgaria 3-1-0-2-7-8-2.

De remarcat că soarta acestei balcaniade a fost pecetluită abia de matchul România-Jugoslavia.

Clasamentul general al balcaniadei de până acum are următoarea înfățișare:

1) România 15-10-1-4-48-26-21.

2) Jugoslavia 15-9-0-6-42-27-18.

3) Bulgaria 15-7-0-8-26-41-14.

4) Grecia 15-3-1-11-24-45-7.

Deci, România conduce, având victorii mai multe și cel mai bun goal-average; până în prezent, România a câștigat cupa de două ori iar Jugoslavia și Bulgaria, câte odată.

După matchurile de antrenament, ale echipei naționale, s'a impus următoarea formație: Crețearu; Săculescu Aibu; Munteanu. Luhasz; Cuedan; Georgeșcu, Covaci, Sepi, Bodola, Dobay, Rezerve: Săpici, Chiroiu, Vintilă, Birdea, Ciolac și Gruin.

Asupra posibilităților reprezentativei noastre în raport cu celelalte țări componente ale lotului balcanic — luând drept criteriu matchurile cu R. C. Strasbourg — nu e greu de pronunțat, dacă comisia de selecție va prezenta echipa de mai sus în matchurile cu Bulgaria și Jugoslavia, cupa nu ne poate scăpa, contrar, cel mai de temut adversar al nostru și probabil câștigător al cupei, va fi Bulgaria.

În orice caz, primele două locuri, vor fi ocupate de România și Bulgaria, lupta fiind pentru primul loc, Jugoslavia mulțumindu-se de astă dată cu locul trei.

TOMA ALEXANDRESCU

Corespondență din Ploești

Început de Iunie cu călduri caniculare. Din când în când, câte-o ploaie binecuvântată vine să răcoareasă asfaltul supra încălzit, pământul ars.

Obișnuirii promenadei depe „Franceza” — un fel de Calea Victoriei din Capitală, au părăsit-o pentru bulevardul strejit și umbrit de castani.

Omul caută umbra, răcoarea.

Doar elevii nu pot îndepărta de la ei „căldurile” sufocante ale examenelor de fine de an care, drept este, pot să răcoareasă pe unii dintre ei, fără să dea măsura nuanței depuse sau a puterii intelectuale!...

Nădușind din greu, bardul altor vremuri, d. Radu Cosmin aieargă pela conducătorii județului și orașului, să închipuiească un „palat cultural” — inițiativă demnă de lauda, dar care nu va prinde în pământul tare al republicanilor conducători. D. Radu Cosmin își strică zadarnic deocamdată și entuziasmul și iluziile.

În acest timp, librării Ploestiului se răcoresc în umbra rafturilor. Ca la un semn, mare parte au renunțat să împodobască vitrinele cu cărți literare.

În spațiile geamurilor mari se rășafa obiecte de galanterie, mode, parfumuri etc. Cartea literară stă ascunsă pe undeoa, prin rafturi. În liniștea lor, ei cred că aduc un bun serviciu editurilor: cărțile nu-și decolorează copertele. Sezon mort. În restul anului, o tristă agonie.

Ceva, ceva, se mișcă din raft cartea pentru premii școlare. Dar, adeseori, nu se caută cea mai bu-

nă, cea mai aleasă, ci aceea care este mai cîtină sau impusă. Ate și maculatura sezonul ei.

Chiar oamenii politici s'au retras la umbră. În umbra clubului sau a unei cofetării cu dulciuri și soapele. După marile demonstrații — congrese, sărbătoriri, banchete, toată lumea este oboseală, plictisită — se pun la cale ultimele socoteli înainte de a pleca la munte sau la mare.

Peste plictiseala acestor zile cu socoteli măruțe, Ziua eroilor, cu rugăciunile pentru eroii neamului, cu parada care a înfiorat suflete românești la aduceri aminte, a scos din toate colțoanele orașului mii de oameni. Căci este adevărat, că orice om peste zilele lui cenușii sărace în emoții mari, are nevoie de unele momente care îl culțemură și îl umanizează.

Ziua eroilor a fost aci, în orașul muncii, o lecție dătoasă închinată eroismului românesc din veacuri.

După o zi de reculegere, 8 Iunie a venit ca un imn de bucurie pentru multimea dornică de sărbătoare. Românilor care e dornic de pace și e profund monarhic, s'a bucurat din tot sufletul că are un Rege tânăr și vrednic peste toate greutățile în care ne sbatem cu toții.

Parada care a avut pentru prima dată în frunte pe străjeri și premilitari — rezultatul muncii extrașcolare a învoiaților — a umplut și a îndulcit și pe cei mai sceptici dintre fiii acestui oraș cu jăbri și negustori.

Sufletul tuturor a bătut puternic în această zi. Și flămurile au fluturat mândre peste tot locul.

ȘTEFAN ALEXIU

Prefață la Adrian Zografi

sau spovedaniile unui scriitor din vremea noastră

de PANAIT ISTRATI

POVESTEA vieții lui Adrian Zografi, în șase volume, trebuia să formeze, încă de la început, întreaga mea operă. O operă literară, dublată de conștiința unui om matur. Implinsem patruzeci de ani, când în vara lui 1924, apăru Chira Chiraliu, întâia mea carte. Desigur, că nu-i o vârstă la care se deutează în ale scrisului, — am spus asta și în prefata Chirei mele. Dealtfel, atunci, nu eram hotărât să povestesc decât o simplă întâmplare. Și n'am făcut-o decât silit de Romain Rolland.

Dar, îndată ce am început să scriu, pasiunea temperamentului meu m'a luat mințile, așa eu vântul ia un fulg. Străluciam de fericire, plângeam cu hohote de bucurie, la gândul că un prieten de un fel și o înfățișare, cu totul necunoscută mie, doria ca să scriu și încă în limba franceză. Și vai! cee franceză! Am mai spus-o și altădată, o găngureală, a cărei melodie ar monioasă mă amețea când singur și numai cu ajutorul dicționarului mă căsniam să des cifrez pe Fénelon, Jean Jacques Rousseau și alți câțiva clasici. Dibuiam o cale, prin care să mă înțeleg cu colegii mei, elevii. M'am trezit cântând dintr'un flaut ale cărui sunete îmi minunau auzul. Și deoarece un ascultător ca Romain Rolland m'a strigat: vino încoace! m'am dus, ca să i fac plăcere, căci nu bănuiam nimic; dar mi-a scăpat de printre degete firul călăuzitor al Ariadnei și mă rătăcii într'un labirint de povestiri minunate.

Când am vrut să mă reîntorc la bițelul meu Adrian Zografi, cu viața lui adevărată sau aproape adevărată, am observat că-mi plătise flautul: Mihail al meu, pleda prost pentru marea sa cauză prietenia. În curea grozav realitate, eu visul. Eram oare lipsit de suflet? Incercai să mă conving, cântând: Nerantula și Ciulinii Bărgănelului și am fost tare aplaudat.

Dar viermele neadormit al îndoielii se strecurase în sufletul meu. Mă temeam de contactul cu sufletul operii mele. Ca să îndepărtiez spiritul rău am svârțit între el și mine, un pumn de frânturi de viață: Pescuitorul de bureți; apoi, ultimul meu strigăt. Tata Minca, care țâșnește cu elanurile de altădată, spre a se stinge îndată ca un cântec de lebădă. Și acum, iată-mă, cu brațele hălăbănind dinaintea vieții lui Adrian Zografi, care trebuia să fie vie dar pe care o priveam cu un ochi rece. Omul eumescade mă înduioșează. Pentru el nu mai am un flaut ci nu mai un condei, așa cum au toți scriitorii timpului meu și cari scriu nu atât din pasiune cât ca să-și câștige existența, cu arme pecare spre paguba mea, eu nu le am: 1. știu să facă pe țapii bătrâni, pe când eu... prea știu, 2. scriu în limba lor maternă, în timp ce eu băjbăsesem ca un orb, lovindu-mă cu capul de toate regulile unei gramatici, din care nu cunosc o iotă.

NIMENI să nu și închipuie,

că eu fac aceste mărturisiri ca să cerșesc mai știu eu ce indulgență a cititorului sau posterității. Nu alții îmi vor băga în cap ceiace sunt, ce pot sau ce nu pot. Deasemenea, când pomenesesc de „scăderile” mele, eu înțeleg prin ele „eroismele” mele. Așa dar, iată ceea ce supun, mai cu seamă, la analiza acului tineret, care-mi scrie ca să mă întrebe cât trebuie să fie de fericit.

Dacă atunci când jonglează cu limba sa maternă, a serie este o dramă pentru cel ce-și face din vocația sa un cult, vă închipuți ce trebuie să fie pentru unul ca mine, care într'o franțuzească de căpătat, e nevoit chiar și azi să deschidă Larousse-ul de o sută de ori pe zi, ca să vadă, de pildă, când se scrie amener și când emmener? Dar asta e de nesuferit! Merg ca o cârtiță silită să urc o scară luminoasă. Și sufăr din toți porii, neștiind aproape nici odată când îmi îndreptez și când îmi înrăutățesc textul.

Vai de soarta, celor așa ca mine! Înainte de a fi scriitor, am cunoscut muncile cele mai grele, dar niciodată nu mi-a trăznit prin minte că-mi rămănea să o cunosc, pe cea mai grea dintre toate: aceea care se practică dinaintea ochilor extaziați ai omenirii și la sfârșitul căreia sufletul și trupul îi se vlăguiesc de moarte. Da! acel suflet pe care mi-l am apărât eu atâta cerbie de jugul nevoilor imediate și care a fost singura mea fericire. Astăzi această fericire s'a evaporat în acest eu înecut, fără s'o pot reține ca și pe vremea când eram doar un biet nenorocit, salvat deia o moarte căinească. Condamnat să scriu, iată eroismul pe dos.

Am dorit eu, cât de puțin, asta? Nu! Spre diferență de Martin Eden, n'am trimis manuscrisul nici unui editor sau om de litere, iar cei cari mi le trimet astăzi pe ale lor, aducându-mi aminte de „marele meu noroc”, nu știu poate că Romain Rolland s'a războit cu mine din Januarie 1921 până în Mai 1922, ca să mă decidă să scriu. Asta e prima dovadă de eroisms, pe care am cunoscut-o de la el. Munceste, striga el omului care abia eșia din Spital dela Nissa, — acestei munci îi datorese salvarea mea!

Până atunci părăsisem întotdeauna, încercările mele literare, la pagina trezeci sau patruzeci, cel mult. Asta, în românește și la câțiva ani depărtare, una de alta. Mi-era frică de munca literară, care nu venia singură. Îmi închipuam, atunci, că romanțierii scriu așa cum cântă privighetoarea. De altfel era doar o gândire comodă care se împăca destul de bine cu al meu dulce farniente. Nu-mi plăcea deloc efortul.

Glasul dela Villeneuve m'a impresionat prin accentul său, cu totul, ne mai întâlnit: atunci când ai ceva în guse de spus și dorul de-a le înfăptui, a renunța este o crimă, iar lenea, o rușine.

M'am supus deci, eu tot su-

fletul. Încă dela început necunosțerea limbii m'a făcut să plătesc cu vârf și îndesat, plăcerea de a scrie, de a scrie în limba franceză. Îmi simțiam pieptul ca un cuptor, plin de metale în fuziune, care căutau să izbucnească și nu găseau țipare gata să le primească. La fiecare pas stăvileam materia incandescentă, ca să văd dacă e vorba de doi l sau un e grav, de doi p sau unul singur, de un feminin sau masculin. Nu știu cum de n'am înebunit în aceea vreme. Si ce de aur frumos, risipit pe pământ.

În felul asta mi-am scris cărțile și corespondența. A mai fost oare, vreodată, vreun scriitor atât de imbrodat ca mine?

TOTUSI atâta vreme cât căldura interioară s'a menținut la maximum, chinul creațiilor mele zăpăcite fu suportabil. Eram aidoma trubadurului încut și vagabond sau mai bine zis, țiganul viorist din Brăila, care rabdă băta și înjurături pe la toate nunțile țărănești, numai din plăcerea de-a vedea pe meseni cum își sgăiesc ochii, zi și roapte la arculus și buzele sale. Am trăit și eu, lângă acești ochi care ascultă, ochi pe cari i-am iubit. Ei sunt aceia, cari au făcut din mine un povestitor.

Dar, vai! într'o bună zi farmecul a fost sfărâmat.

Mă amestecai în socotelile lumii, discutând cu prietenii mei, ideile și problemele timpului nostru. Am fost dojenit, întâi, cu duioșie, apoi de oarece mă încapățanam, am fost bruffuit: Cărpaiule, vezi-ți numai de ghetele tale. Atunci mă infuriai. Uitați, ei, oare, că Adrian Zografi fusese întotdeauna mai mult un revoltat decât un povestitor? Nu, uitaseră, desigur, dar ei voiau ca Revolta mea să fie disciplinată. Ceece m'a supărat și mai tare. Ne-am certat, la rsintoarcerea din Rusia, am rupt-o eu cei mai mari prieteni ai mei.

Si în timp ce Egiptul mă oprimă la grănițele sale, iar Italia mă asvârția în temnițele la Triest, binevoitorii păstori comunisti chelălăiau lepădarea mea de Europa muncitoare, de clasa mea: „agent al Siguranței române”, „vândutul burgheziei”. Au făcut tot ce le-a stat eu puțință, în mijlocul unei tăceri, care m'a dovedit cât de singur este omul pe pământ.

Desărtăciunea desărtăciunilor...

Dar asta-i nu-i totul. Se și spune că o nenorocire nu vine niciodată singură, ci totdeauna întovărășită.

În greaua mea singurătate rămăsesse totuși unul sau doi prieteni vechi, din acei cari au jucat o carte frumoasă în existența mea. Lam pierdut și pe aceștia, într'un fel eu totul de necrezut: din cauza banilor.

Desigur, cărțile mi-au adus ceva bani, pe cari i-am împărțit de îndată ce i am avut eu orice cunoscut sau necunoscut, care mi s'a adresat. N'am făcut prin asta decât să continui un vechi fel al meu de a fi și care nu e numai al meu. În Orient, mai ales, ajutorarea prietenilor cât și a sărmanilor necunoscuți, e un lucru banal. Numai astfel se explică de ce n'am erăpat nici odată de mizerie. Și în felul acesta, chiar Occidentul a fost dostul de generos cu mine.

Ei bine! cei mai buni prieteni ai mei au numit acest fel al meu de a fi, o risipă. Trebuia, mi se pare, să păstrez aceste blestamate sume, ca să le mâncăm numai împreună.

Cearța noastră a fost orientală, adică: desgustătoare, mahalagă, definitivă. Într'o parte și alta, sufletele s'au prăbușit sub povara ocărilor.

Dar, asta-i totul? Nu! Mai

trebuia și colacul.

A fost femeia.

Numeroase au fost femeile în viața mea. Le-am iubit. M'au iubit. Și despărțirile noastre au fost întotdeauna suportabile. Disprețind suferința, care vine de pe urma cărnii înșelate, — cea mai abrutizantă dintre toate — am făcut tot ce mi-a stat în putință, pentruca în timpul rupturii, răul să nu ranească pe niciuna din părți.

Da! am făcut și imposibilul... Și am reușit mereu, pentruca întotdeauna, eu am fost acela care țineam hăturile. Dar, într'o zi veni o femeie, — cea mai mare din toate câte am cunoscut: femeia—tovarășă de viață, — care-mi șterpeli conducea nebunului echipaj. Presimțind nenorocirea, ah! de câte ori n'am rugat-o să mă lase ca să mă duc dracului, atât cât mai era timp ca răul să poată fi egal suportat!

— Nu, nu! implora ea. Nu pot să trăiesc, fără tine. Ucidemă, mai bine!

Și atunci mi-am plecat capul și i-am dat hăturile.

M'a dus pe marginea prăpăstiei, m'a scupat în față și apoi m'a prăvălit în abis, fără nici o tresărire. Ea nu mai suferia. Era ocupată. Era o femeie de mare caracter. Mi-au spus-o cei mai nobili prieteni ai mei. Și chiar eu eram convins de așa ceva.

Doamne! Da! omului ciumă, lepră și în definitiv orice altă nenorocire, dar nu-l blagosloviți cu o femeie de „mare caracter”.

Eu eram cât pe aci să-mi pierd mințile.

Asta s'a întâmplat în vara lui 1930.

NICIUN ideal social. Nici o credință în artă. Nici o prietenie. Nici o femeie—tovarășă de viață.

Singur, lungit în patul meu, cu ochii fixați în tavanul alb al căsuței mele din Brăila, am trăit zile și nopți, în luptă cu nebulonia și sinuciderea. Nu voiam să mă prăbușesc. Voiam să înțeleg. Să înțeleg cât mai adânc monstruoșitățile existenței.

Credeam că am învins și de data asta. Dar, nu! Un alt dușman, tuberculoza, mă pândea. Si m'a doborât atunci când nici nu mă așteptam.

Iarși o nouă luptă, dar fără nici un folos.

În starea asta mă aflui. Acum, retras în această mănăstire veche din Carpații moldoveni, de unde și scriu aceste rânduri, mă ridic — pare-mi se în zadar — împotriva soartei mele.

Nu mi-a rămas ca să respir, de cât baza plămânilor. Sunt patru luni, de când îmi patrec trei sferturi din zi, numai în pat. Nu pot să fac nici două sute de pași, nici să vorbesc cinci minute, fără ca să nu gâfâi. Iar trupu-mi spățit de febră cântărește abia cincizeci de kg.

Tuberculoza, care-mi e o veche cunosțință, nu m'a adus nici odată în halul asta.

Și asta-i foarte grav.

Cu toate astea, nu pot să mor!

Partea cea mai gravă și mai cinstită a operii mele, e încă în burta mea. Nu mă simt născut ca să învelesc pe oameni, ci ca să-l educ frățește de oarece experiența vieții mele este una dintre cele mai generoase. Să nu mi se spună că oamenii nu se vor instruiți. Ei o vor, dar prin puterea exemplului.

Pentru ce suntem atât de simțitori la triumful binelui asupra răului? De ce ne bucurăm de înfrângerea răutății?

Fiindcă ne-am născut buni. Dar, acest triumf și această înfrângere nu trebuie arătate oamenilor numai prin romane, în teatru sau la cinematograful,

ci trebuie să le-o dovedim și în viață. Iată ceiace nu se face uai de loc.

Și desigur, din următoarele două cauze: întâi, pentruca omul deși s'a născut bun, este în același timp o creatură orgoliosă, scacă și egoistă; și apoi, fiindcă este foarte greu să fii generos în viață, în vreme ce marea majoritate a oamenilor, face cu totul pe dos.

Ei bine! dealungul vieții mele — care-i una dintre cele mai micșurabile — singura mea grijă, a fost ca să înving greutatea de mai sus, — adică să fiu un om generos. Da! astăzi când viața îmi este la cheremul celei mai ușoare răceli, pot să tip, tuturor: răscăliți-mi faptele, învențați orice, dar niciodată nu veți putea găsi o cât de mică adiere, din egoismul, care nenoroceste omenirea astăzi, atrocitatea egoism, care face pe om nesimțitor la nenorocirea aproape-lui.

Asta e tot Adrian Zografi al meu.

Adrian va dovedi oricui, prin exemplul vieții sale, ca nu e numai decât acesar să ai un suflet stoic sau virtuos, ca să poți trăi și să fii generos. E de altfel un lucru foarte simplu, fiindcă generositatea aduce mai multă mulțumire sufletescă, decât egoismul.

Viața nu este frumoasă numai atunci când ești fericit de mizerie în mijlocul unei suferinți universale, sau atunci când trăiești într'o vilă superbă, inconjurat de femei frumoase, a micii lingușitori și câini frumosi — adică așa cum trăiește cea mai mare parte dintre artiștii și lupii moralisti ai veacului nostru apocaliptic.

Viața poate să fie tot pe atât de frumoasă și dacă mori pe un pat de scânduri, fără regret, cu conștiința descătușată de toate ghulelele rușinoase ale civilizației, cu toate că ai avut ocazia și chiar pofta uneori ca să faci și tu ceea ce face toată lumea.

Omenirea poate să trăiască fără străzi, fără electricitate și chiar fără igienă, — moare însă dacă n'are suflete de eroi.

ADRIAN va trăi și va muri poate pe un pat de scânduri, pentruca găsindu-și în generositate însăși legea supremă a existenței sale, viața l'a răsplătit cu prisosință. Asta se plătește. Se plătește cu sângele său.

Cum ar putea el oare, să și sfârșească viața într'un palat, bărbat al unei americane bogate, când el a sperat în existența unui Romain Rolland și George Ionescu, și când viața plină de surprize, i-a dăruit, unul altuia?

Oh! da. S'ar putea prea bine, ca într'o zi Adrian să se despărță de amândoi. Nu numai moartea poate despărți pe oameni. Mai sunt și neînțelegerile și nimicurile din firea noastră. Dar asta nu contează. Se uită dealungul vremii. Ceiace rămâne și nu se șterge niciodată din sufletul generos al oamenilor, sunt marile prietenii, făcătoare de minuni.

Una din acest prea frumoase minuni, a fost clipa întâlnirii noastre, a celor trei, în besna Eternității.

Uite, vă înfind încăodată mâna mea... Și să murim fiecare în culcșul, care ne e drag!

AM învățat să spun asta, după ce am trăit șaseșpezece luni în U. R. S. S. și după ce am învins gândul nebuniei și al sinuciderii. De altfel „nimeni nu poate sări, mai sus, de bordul pălării sale”, — așa cum prea bine spunea nu știu cine.

În fine! Totuși trebuie să încerci să mergi mai departe. Că

(Continuare în pagina 6-a)

Cărți. Probleme. Idei

Intre negație și constructivism

Felul de a gândi al omului nou este înșelat în buna sa credință, de o continuă negare a oricărei valori. Adică, omul nou s'a învățat să spună mereu nu, să privească în chip de nu, să suradă ca atare și în olimpica superioritate pe care i-o dă negația să nu poată recunoaște pozitivul oricât de precis s'ar manifesta el. Este adevărat, că omului nou nu i se cere cultul trecutului și nici ereditatea oarbă în absolut toate înfăptuirile predecesorilor, mai ales că în dinamica cu care este înzestrat de vârstă, tentația negației vine repede, fiind foarte ușor să scoți mâna din buzunar pentru a spune nu, decât să pui aceeași mână la treabă. De aceea în atmosfera literară și socială, din păcate economică nu există, a tinerei noastre generații poți găsi orice, afară de construcție. Totul este nu, puternic ca vârsta tânără, dar gol și fără valoare pozitivă. Natural că și construcțiile predecesorilor tențeauă la așa ceva, prin valoarea lor astăzi perimată și dovedită ades ca defectuoasă, dar nota gravă a acestui nu, apare atunci când negația se prelungește în activitatea, mai bine zis în încercările de activitate ale generației noastre. Cum s'ar spune cu alte cuvinte, acest nu este grav, atunci când începem să ne mâncăm între noi, găsind gustoasă dintr'o reală neputință de a mânca o altă mai bătrână, și carnea noastră încă tânără.

Iată d. p. ce răspunde prețorului meu Gheorghe Clonțea, unei scrisori tineresti în care un alt prieten comun, îi mărturisese bucuria unui început de purificare pe care-l simte alături de „Cruciada”:

— „Toată mișcarea voastră, indiferent de cămasa în care s'a îmbrăcat românismul, este așa de searbădă, așa de departe de realitatea românească, încât îmi vine să râd. Să veniți aici să vedeți ce străini suntem noi românii de problemele ce se cer rezolvate!

Să vă duceți în vest și abia acolo vă veți da seama că orice lătrat oral sau scris în București, nu face doi bani: la Satu-Mare 1 biserică ortodoxă și 20 de sinagogi, ciobani evrei, plugari evrei, intruniri liberale cu săli pline de evrei unguri unde discursurile se țin în ungurește, etc. etc. Tot ce se face la București pentru „românism” nu-i de cât 10 la sută realitate, restul literatură care să hrănească un prezent searbăd și superficial și să întrețină o superficială intelectualitate. Vom mai vorbi”.

Am dat crâmpelul de scrisoare ca pildă tipică. Gheorghe Clonțea trăiește în Ardeal, este băiat deștept, este cult, s'a despărțit abia de puțin de universitate și muncește în birourile unei uzini. Gheorghe Clonțea nu a împlinit treizeci de ani, după cum nici unul dintre noi nu am împlinit și în loc să privească măcar cu îngăduință mișcarea este împotriva. Aici e confuzia. Prietenul acesta s'a învățat să vadă prin prisma izolării și a lui negativ. Este cazul cătorva mii de tineri. Vorbește despre „voi” cași fiind el ar fi în afara acestei lumi tinere hotărâste că truda noastră e zădărnica dar nu spune principalul, nu spune să facem cutare și cutare ca să iasă bine. Pentru el viața este o formulă; pentru ea să faci ceva imperativul este să fii—ist, adică legat de numele cuiva, lucrând în limita principiilor lui. Nu îndrăznește el să propună nimic, căci lui îi este hărăzit da-

rul negării.

Te plângi prietene Clonțea de ovrei cari sunt ciobani, cari au multe sinagogi. Tu crezi că asta e problema românismului, ovreii cioban? Nenorocirea noastră este că nu știm în mod hotărât ce vrem. Măcar de am fi fost antisemiți.

Cu forța noastră națională, nu ar mai fi rămas nici un ovrei pe pământul românesc și fără bătae, căci concurența e mai primejdioasă ca bătaia. Dar nu suntem antisemiți, decât ca formulă, și nici xenofobi, noi suntem niște continui zeflemisti cărora le place să-și vadă de problemele grave. Natural că, atunci când ne sesizezi de ciobanul ovrei și de singura noastră biserică, vrei să spui că, ciobanul român moare de foame și nici nu are unde să-și facă cruce. Crezi tu oare că ciobanul ovrei l-a gonit pe al nostru cu băta și de aceea stăpânește oile cari parca prin ființa lor sunt românești? Nu! o știi bine. Așa că românismul nostru a celor de la București trebuie să fie educat, fiindcă de aici porneste. Dacă ar fi pornit de la voi din Ardeal, noi am fi ascultat de voi, după cum am mai ascultat. Și prin acest românism vă cerem: nu dușmă-

niți pe nimeni, fiți atenți la ceea ce vă întrece, imitați-l și întreceți-l. Nu-i adevărat că secretul străinului constă în imoralitatea caracteristică acțiunilor sale, căci sunt și străini pungăși și români pungăși. Secretul este că străinul se organizează, se unește, și muncește, este călăuzit de alte principii dovedite mai sănătoase. Imitați-l și-l veți întrece de oarece românul este superior în construcția sa psihofizică străinului. Un singur adevăr există: conducătorii noștri, cumpărați de străinii conștiinței de tezaurul ce zace în noi, ne-au educat greșit, distrugându-ne. Te uită la ungarul care te inconjoară, dragă Clonțea. Fă-te de înoată, canotează, umple-ți brațele cu putere, azonifică-te. Când nu ți-e poftă de soare, eitește o carte de meserie, lasă cultura generală la o parte, ți-ai însușit-o mai mult decât trebuie în școală. Iar dacă ai văzut că nu poți fi poet bun, nu mai făcea poezii, ci consacră-te meseriei, unei singure meserii. Și mai ales muncește, obișnuiește-te să muncești cu folos și dăruie. Și străinii o să te asculte, fiindcă le insuflă, adevărul și renasterea. Vom mai vorbi prietene!

P. VANDORA

Intre „Imitație” și „Original”

Progresul realizat de omenire, în mersul către cucerirea idealului, înțelegând prin ideal scopul final al existenței, scop întrevăzut și răstălmăcit de toți gânditorii în fel și chipuri, s'a datorit în bună măsură, imitației.

Când primele eșuri de sub forma preistorică și-au făcut apariția de sigur că începuturile scăpării omului de animal, s'au datorit tocmai faptului că omul și-a imitat din memorie, acțiunile cari i-aduceau o satisfacție. Și desigur că prima blană de animal soarlită peste umerii goi, ca să scape de frig, a trezit în toți cei ce sufereau din aceeași cauză, imitația.

La fel, prin imitație, progresul realizat, aplicațiunile practice, tehnice de mai târziu și, în sfârșit societatea de astăzi, complexă, multiplă, încălțată ca spiritalitate fără țel și fără o noimă de a fi. Partea „sufletească” a omenirii, harul emoțiilor și sentimentelor de frumos deși în bună măsură au cunoscut evoluția datorită tocmai imitației, astăzi suferă în realizări din pricina însăși a imitației.

Multiple sunt problemele sufletești și imensă este astăzi gama rezonanțelor lor, — deci numai acel ceva „nou” acel imponderabil altul decât cel de ieri, decât cel comun, decât cel care nu ar înainta cu nimic în spre nou; cuceriri, acel imponderabil descătușat de imitație, poate realiza progrese.

Spiritul creator găsește motivul creației nu în imitarea celor făcute de alții, realizate. Ci de multe ori, tocmai din ceea ce nu reușesc alții să dea, capătă acea stare specială, numită inspirație.

Dar problema se pune astfel: sentimentul de „frumos” în fața operii A, are o anumită intensitate, motivată de perfectă realizare. Dacă acum trecem în fața operilor B, C, ș.a.m.d., realizate în același stil, manieră, răstălmăcirea a celorlalte idei, aceiași formă, pe măsură ce ne îndepărtăm de A se apropie de inutil. Altă serie pornind dela acest inutil mai departe, este pur și simplu trivială.

De aici, goana după nou, după tot ce poate să suscite și mai ales,

să excite curiozitatea.

Am avut idei vechi, îmbrăcate în strae nouă și avem ideologii noi în strae vechi. Originalitatea căutată, rafinată spiritual, dar nu pură, nativă, așa cum spiritual de elită, necăutat, revarsă.

Și iată-ne în plină obsesie a „originalității”, cu friguri de coșmar.

Dar iată și cealaltă limită, a imitației, a banalului prin comun.

Efortul, este necesar. Menținerea în linia originalului, necăutată, este evidentă la genii. Dealtfel geniul nici nu se poate înțelege decât ca un creator, purtător de flacără nouă.

Și cum putem presupune ca un supoiu puternic să se mențină în albi vechi, prea strimble, prea puțin adânci, sau ca torentul să se domolească numai de dragul unor îngădrii!?

Dar opera însăși, adresându-se unor puțini sau colectivității, va fi situată, ca plogată, înțeleasă și comentată, după gradul de diferențiere dintre autor și cel cărui i se adresează. Cu cât raportul între gradul total al concepției creatoare și acesta este mai mic, adică apropierea de nivel este mai apropiată, cu atât înțelegerea necesară, este mai posibilă.

Conflictul apare din momentul în care critic sau autor se depășesc.

Și „criticul”, necesită alungarea ideilor ce găsește la mediu, atunci când nu sunt ideile sale. Dar acesta este altă problemă.

GEORGE IVANOVICI

Poza lui Istrati și prietenul său Kanzanski, la Atena

EPILOG TRIST

Ce triste-s despărțirile
Când plâng și inimile și privirile!

Dar ai plecat, așa, pe nesimțite
Crezând poate să-mi cruți durerile.
Dar ai plecat pe căi nebănuite
Și-azi între noi sunt despărțirile, tăcerile.

De mi-ai fi dat cald mâna la plecare,
De mi-ai fi spus o vorbă de regret.
Știu c'ași fi plâns, dar ași fi plâns cu rezervare,
Pe când așa mă sbucium ca o mare
Ce bate 'n țărni cu brațe de atlet.

Te cată aprig gândul pretutindeni
Să-ți spui cuvântul despărțirii blând.
Se sbate sufletu-mi ca țenu 'n grindeni
Să-ți resimtă inima bățând,
Alăturată pentru cea din urmă dată
Ca ultima-i hătae lângă a mea să bată.

Ce triste-s despărțirile
Când plâng și inimile și privirile!

Dar ele au, supremă, mângăierea
Celui din urmă zâmbet și cuvânt,
Ce fiecăruia îi dă putere
Să-și ducă reserminat dăruirea
Până ce uită, până la tormânt.

De ce-ai plecat, așa, pe nesimțite
Crezând poate că-mi cruți durerile?
De ce-ai plecat pe căi nebănuite,
Ca, azi, să fie între noi, neirosite:
Necunoscutul, despărțirile, tăcerile...

DEM. BASSARABEANU

Cereți azi, ultima noutate apărută
LÂNGA O TOAMNA
poeme de Ion Aurel-Manolescu

Instaurarea tineretului Ce dorește Basarabia dela Suveranul Țării

Înăbușind toate vicisitudinile politice, ziua de 8 Iunie 1935 a fost pentru tineretul român răsaritul unei ere noi de viață. Aniversând o restaurație, Monarhul țării a instaurat un tineret în drepturile lui.

Ștuciumul nostru de zece ani, frământările noastre către lumina unei ere noi, ironizată, împiedicată cu vâdită rea voință de îmbătrânirii politicieni, și-a căpătat o reală răsplăță și o integrală aprobare în cuvintele Regale.

„Muncind fără preget, muncind cu dragoste, veți fi acei care veți clădi o țară nouă, o țară puternică, o țară care nu va putea fi biruită pe nici un teren”.

Iată dezlă noastră sancționată de către primul cetățean al țării, de către Monarhul nostru.

Gestul Regal de a face din 8 Iunie o zi a tineretului, însemnează marcarea unei ere de împlinire a crezului generației noastre: O țară nouă, cu oameni noi.

Dar nu masa de tineri să fie nouă și condusă de elemente învechite și compromise. Acestei armate de tineri entuziaști, crea tori și inoitori, să li se dea comandanți din rândurile lor.

Astfel am înțeles cuvintele M. S. Regelui.

De aceea socotim serbarea dela 8 Iunie 1935 o piatră de hotar în viața politică și spirituală a acestei țări.

Manifestarea celor 25.000 de tineri depe platoul Cotroceni nu va trebui să rămâie o paradă, do oarece cuvintele Regale care s'au rostit stau chează pentru întruparea în fapt a acestui deziderat.

Și cum ar putea fi altfel când în dimineața acelei zile, sau frământat disciplinaii zece de mii de tineri în sunetele imnurilor de glorie ale acestui neam, când în sufletele lor tinere și pline de sinceritate s'a sădit sămânța unei speranțe, credința că li s'a recunoscut dreptul de a fi un factor de bază al acestei țări și când ochii lor luminoși au întrezărit la orizontul cuvintelor Regelui, o Românie tinerescă, cinstită, morală și far al unei civilizații noi ce trebuie să se nască aci între brațele bătrânului Danubiu.

Azi când factorul principal al acestei țări se apleacă asupra frământărilor lăuntrice ale tineretului și-i consfințește năzuințele, acest tineret unit și înerezător trebuie să păsească spre realizări, spre acele labo. ratoare despre care vorbeam în articolul „Către voi, generația mea” pe acele catedre, la plug, în luptă directă, oriunde, dar cu o singură țintă: **PREGĂTIREA UNEI ROMÂNII DE MAINE, ROMANIA TINERETULUI, ROMANIA VIGUROASA A UNEI GENERAȚII CE ȘI-A INTELES MISIUNEA.**

Și ne bucurăm că aceste cuvinte care reprezintă năzuința întregului tineret, le-am rostit înainte mult de 8 Iunie, ca astfel conștințirea lor de către Rege să capete o mai mare valoare prin mărețul gest de a fi fost înțelese de Suveranul nostru.

În seara de 8 Iunie când dela foc, la foc se împletea gândul și sufletul românesc de pretutindenea, s'a încheiat atunci legământul sacru al focului purificator pentru toate cangrenele acestui neam.

Doinele și horele, poveștile și cântecurile, cântecele și voiașta au unit o clipă toate dealurile și văile acestei țări într'un înn de tinerete, de avânt și darnică dăruire a tot ce are mai bun, mai curat și mai cinstit acest neam.

Cu acele limpezimi de cer în priviri, cu acel avânt de flăcără în suflet, trebuie păstrat legământul focului și niciodată acest tineret nu mai trebuiește mințit, căci deacum înainte n'ar

mai avea în ce crede.

Deoparte de acest entuziasm sănătos ce una Regele și neamul într'un înn de viață nouă, stăteau eu ura în priviri doar acei gelosi că tineretul nu mai poate fi captat de ei prin unifice cântece și steaguri de paradă, pentru ca apoi în umbra nopții să le armeze mâinile pentru scopuri asasin.

De aceea și președintele Centrului Studențesc București simbriașul unui terorist naufragiat, ce nu va ajunge niciodată să conducă cu mâna lui însângerată frânele unei țări creștine, primește ordin dela acesta din urmă să iscălească un manifest insultător la adresa Co. roanei.

Acestui președinte de Centru Studențesc nu-i rămâne alta de făcut, decât să plece imediat din fruntea studenției care-i reproba gestul murdar.

Nu este adevărat cum spune manifestul că studenția n'a fost primită să ia parte la serbări, n'au fost primiți vremelnicii ei conducători din cauza șefului lor, omul umbrei și al crimei, care n'avea ce căuta la focurile luminei și ale unei tinerimii creatoare.

Căci Regele a spus-o răspicat:

„Astăzi, întrunindu-vă în numărul acesta mare, să nu uitați că o moștenire grea este aceea a celor 800.000 morți ai marelui războiu și că voi sunteți acei cari trebuie să duceți mai de-

parte această operă. NU CU ARMA PUMNULUI, ci mai ales cu arma sufletului și a inimii românești”.

De aceea adepții pumnului n'aveau ce căuta acolo.

Ce splendidă încheiere între aspirațiile, lozincile și căile de luptă ale tineretului românesc, cari lozince le-am înscris dela început pe frontispiciul „Cruciadei”, și îndemnul Regal către aceleași năzuinți.

8 Iunie 1930 însemnează pentru țara marea sărbătoare a Restaurației M. S. Regelui Carol II; 8 Iunie 1935 însemnează pentru viitor marelui act de înțelegere a vremurilor, a instaurării tineretului în drepturile sale.

Acest tineret, păstrat curat cu dragoste adâncă către fundamentele de bază ale acestei țări, numai și numai în slujba unei Români noi, tinerești și cinstite, el va fi mâine succesorul visului urât de azi.

Voi generația mea! Regele ne-a acordat încrederea că muncind vom putea să ne conducem țara, noi tineretul și nimeni altul, strănsi uniți în jurul Tronului, pentru ridicarea țărânilor, a muncitorimii, a întregii mulțimi de desnađăduiți și pentru a crea o țăară nouă, țăară dreaptă, a virtuții și a gloriei, căci numai pentru aceste deziderate, sfinte poate lupta tineretul român.

MIHAIL STELESCU

Educația agricolă a plugărimii

Printre alte măsuri de ordin general privitoare la raționalizarea și intensificarea agriculturii în legătură cu îmbunătățirea stării populului, stă în primul rând educarea țărânilor din punct de vedere agricol.

Aceasta este necesară cu cât noi suntem un stat de țărani, al cărui pământ îl dețin în urma reformei agrare și că ei nu știu încă rostul muncii agricole.

Educația se poate face în școlile primare și de agronomi.

Școlul învățământului în școlile primare să fie de a iniția cel mai mare număr de copii dela țară la cunoștințele trebuincioase pentru a citi cu plăcere o carte de agricultură sau pentru a urmări cu folos o conferință agricolă.

Să intră în sufletul copilului că meseria de agricultor — cea mai independentă din toate — e și cea mai bănoasă pentru omul harnic și inteligent.

Educația aceasta să fie făcută de oameni bine pregătiți atât din punct de vedere intelectual cât și agricol, oameni cari să stea în permanență în mijlocul lor și cari să fie adevărați apostoli, muncind și întrebunțând toată voința lor pentru ridicarea și prosperarea țărânilor.

În această educație are un rol foarte mare stimularea voinții agricultorilor, dezvoltarea spiritului de solidaritate și a unui spirit de optimism, fără de care nu se poate face nimic.

Plugarul nostru trebuie îndemnat să-și organizeze munca, să-și aleagă un sistem potrivit de cultură și să-și însușească și îmbunătățească tehnica agricolă.

Organizarea muncii atât pe proprietate mică cât și pe marca proprietate nu se poate face decât înlocuindu-se sistemul de cultură de până acum.

Scopul educației agricole să fie acela de a scoate pe agricultor (țaran) din făgașul rutinei.

Rolul agronomului în această educație este foarte mare și însemnat deoarece de el depinde îndreptarea stării de azi a situației.

El dispune de mai multe mijloace printre cari sunt hotărâtoare:

1. Cuvântul agronomului scris sau vorbit.
2. Comentariile

3. Pilda vecinului.
4. Experimentarea măsurilor recomandate.

Să se înființeze în toate comunele Societăți Culturale cari să țină șezători și conferințe cu scopul de a face pe țaran să priceapă cu ușurință diferitele sfaturi ce se dau pentru o cultură națională a pământului. Aceste societăți să aibă o bibliotecă agricolă etfină și scrisă pe înțelesul lor, căci știut este că țaranul nostru nu are răbdarea necesară și nici timp prea mult pentru a citi o carte prea grea și nici bani cari să-i dea pe o carte scumpă.

La aceste conferințe să se arate plugarilor care este rolul lor social prin noua împărțire a pământului și să-l stimulăm să producă cât mai mult și mai calitativ.

SIMION A. OPRESCU
Agronom

Dela Centrul de Studii al „Cruciadei”

Vineri 7 Iunie a. c. orele 7 jum. seara s'a inaugurat deschiderea Centrului de studii al „Cruciadei Românilor” prin comunicarea ținută de d. Alexandru Talex, despre „PANAIT ISTRATI”, omul opera, agitatorul și „aderarea” lui la „Cruciada Românilor”.

Au luat parte la inaugurare și delegați din provincie.

Vinerea viitoare va vorbi d. Mihail Stelescu, conducătorul „Cruciadei Românilor” despre ideologia, acțiunea și scopurile „CRUCIADEI”.

Comunicările var fi tipărite în broșuri pentru uzul tuturor Cruciaților.

Ordinea comunicărilor viitoare este următoarea:

21 Iunie: Muncitorimea și CRUCIADA ROMANISMULUI, de d. Constantin Barcaroiu.

28 Iunie: Intelectualul și CRUCIADA, de d. Paul Bărbulescu.

5 Iulie: CRUCIADA și sensul frumosului, de d. Mircea Mateescu.

Au trecut atâția ani decând ne-am integrat definitiv adevăratei vieții românești, fără să fi căpătat însă încrederea ce ni se cuvine.

În acești 17 ani de zile, Capitala țării ne-a trimis toți naufragiații băncii ministeriale, să ne promită refacerea modernă a provinciei.

Nu mai pun la socoteală faptul că haosul de după unire și lipsa de oameni pregătiți să înceapă din primele zile o țăară nouă. Au venit incorecți, cu sete să se înfrupte din bunurile unor oameni harnici și cinstiți. N'au văzut basarabeni uitați la marginea imperiului moscovit, prea mulți hoji în administrația publică. Au avut și ei păcatele lor, dar nu s'au năpusit ca hienele, să sfășie belșugul gospodăriilor de aici. Iată însă că fenomenul istoric dorit, a aruncat asupra provinciei o șleahță de neisprăviti.

Dacă se întâmplă să nu găsească printre ei, care reprezintă cu adevărat spiritul românesc, harnic, modest și cinstit, o viitoare unire sufletească nu putea avea loc. Aceste individualități au fost admirabili pionii ai vieții și ai substanței românești. S'au împecat din primele zile cu localnicii, s'au înghemat la același plug, cot la cot au răzbit prin întineric și au înlăturat obstacolele frățește.

Oh, ce dragi îmi sânt! — Am purtat povara împreună pe umeri, s'au veselit la fel, la cununii și la botezuri. S'a executat zilnic procesul tainic al legăturilor trainice. Prin ei s'a făcut transfuzia de conștiință a unității etnice definitive. Această masă anonimă nu va fi înscris în istorie, alături de strălucitele nume ale ei. Sufletul popular însă, înregistrator sărac al evenimentelor, va rămâne pururea încălzit de flacăra purtată de aceștia. Acest adevăr este temelia viitoarei construcții.

Arhitecții de astăzi ca și cei de acum zece ani, sânt incapabili să utilizeze temelia durată de cei buni. Oamenii politici în loc să clădească, așezând cărămidă lângă cărămidă, una peste alta, să le cimenteze, risipesc și ce n'au avut putere să realizeze cei buni și anonimi.

Nu învinovățim politica. Dimpo trivă, credem că aceasta oferă mijloacele unei realizări mari și practice. Este de vină politicianismul, promovat de politicieni, care s'au mulțumit să concreteze împrejurul lor, hoardele electorale ale satelor și să împartă beneficiul puterii cu oamenii fără scrupul.

Nu s'au îngrijit de progresul cultural și tehnic al fiefului lor electoral. De aceea nu avem șosele, căi ferate, școli, n' avem posibilitate să valorificăm roadele câmpurilor

noastre lucrate cu trudă.

Când plouă și se desfundă, pământul, căruța țărânului rămâne în drum. Nu se învârtesc roatele, fiindcă noroiul e mare, iar șoselele în proiect.

Dacă vrei să pleci după nevoi, cu drumul de fier, mergi 12 ore până ajunsă la stație. De aceea toată lumea stă pe loc. Cei care pleacă sânt eroi. Pleacă numai atunci, când nevoia îi strânge bine de gât.

Mijloacele rudimentare de locomotie, nu favorizează comerțul. Fructele rămân în pod, fiindcă nu pot fi transportate acolo unde se cer. Rămân să putrească la gospodari și să-i sfășit inima de durere.

N' avem atâtea școli, decât este nevoie.

Pentru a netezi cu desăvârșire asperitățile create în cursul unui veac de istorie, și a unifica competent interesele vitale ale provinciei, se cere să realizeze un vast program cultural. Acum pre'o 10 ani, s'a pornit o strâșnică campanie de construcții școlare. Știți oca rămas de pe urma ei? Ziduri goale, înălțate până la acoperiș.

Ministrii de instrucție nu vor să stabilească și să continue realizarea unui singur program, când asupra învățământului național, nu trebuie să fie decât un singur principiu deasupra partidelor, acceptat și continuat de toți. Zidurile goale sperie ochiul țărânului și fac țara de răs.

Acolo și-au făcut pasările cui-buri, iar bufnițele cobesc.

Știe Suveranul care ne vizitează, ce este la noi? Mă îndoaș.

Dacă nu vor fi în drum satele lui Potemkin. Va vedea numai fragmentul insuficient de realizări de ultima oră. Regret că Majestatea sa nu poate cobori, acolo unde nu indică programul de vizită.

Va vedea oameni flămânzi, murdari și goi. Asta e Basarabia a devorată, pe care nu se gândesc să o prezinte politicienii.

Guvernul țării, n'are posibilitate să-și cunoască supușii direct.

Basarabia dorește ca Majestatea Sa să o cunoască. Este absolută nevoie să-i determine să schimbe programele, să nu confunde interesele proprii cu ale provinciei.

Mentalitatea înrădăcinată despre Basarabia și basarabeni, să dispare.

Ne simțim solidari cu greutățile covârșitoare ale țării și vrem să ne opintim alături, să împingem la deal, carul istoriei românești.

Dorim să se stărpească cu desăvârșire gândul că noi sântem unii și ei sânt alții. Asta e mare povară care ne încovoie și ne usucă sufletul. Vrem să ne privească toți ca cei buni, culti și civilizați.

Boicotul cultural și politic e o travă prea tare. Nu ni se cuvine. Luați-o de aici!

VLADIMIR CAVARNALI

Prefață la Adrian Zografi CRONICA LITERARA

(Urmare din pag. 3-a)

de puțin. Dar să încerci.

De oarece, se află în fața noastră ca un cadavru puturos, groza va viața a oamenilor cari se mănâncă între ei. Nu e adevărat, că de când lumea, pământul care se ridică deasupra omenirii, din orice parte ar veni, de sus sau de jos, nu vine de căt ca să zdrobească pe cel slab?

Ei bine! unde stă scris că asta trebuie să se continue așa până la sfârșitul lumii?

Știu: prietenii savanți îmi vor readuce aminte, fără să se ostenească, neeruptoarele legi ale biologiei. Nu! Nu! Dacă Universitățile nu pot propovădui în omenire decât asta, la pămant cu ele! Eu, unul, refuz să fiu o pasăre de pradă, care se hrănește cu sângele fătatorilor ei.

Eu sunt om, adică singura ființă animală care suferă înaintea durerii semenilor săi. Și nu vreau să fiu confundat cu un biet uliu.

Atunci? La ce servesc oare toate aceste științe, toate artele, tot parfumul filosofilor voastre de veacuri, dacă n'am ajuns să interzicem, sub pedeapsă cu noaptea, exploatarea sângelui aproapelui nostru? Pentru ce, dela înălțimea catedrelor de morală și religie voi predicăți Frumosul, Binele, Adevărul, — dacă toți, până la ultimul, nu faceți cu faptele vieții noastre, decât să ascultați de legile biologice ale uliului?

Dar toate astea le-au mai spus și alții și atât de bine, încât mulțimile, totdeauna infometate după grețate, stau cu ele în gât. Iar din toți ico-noclastii, ele și-au făcut idoli noi.

Ce-a urmat din toate acestea? Nimic.

Sau ca să nu mint, da! a apărut o nouă meserie. Cea mai ordinară dintre toate: meseria, foarte hrănitoare, a artistului care se îmbuibă din sfânta revoltă a celor învinși.

Dar acum, totul s'a sfârșit!

Simț apăsător în stradă, un om nou, un golan! Un golan, care nu mai crede în nimic, afară de forțele naturale ale vieții. Și de pe patul meu de suferință — care poate să-mi fie până'n toamnă, chiar scriu — eu spun acestui golan, ceea ce Adrian Zografi nu va mai avea, poate, timpul. Și iată ce-i spun:

După ce am crezut în toate democrațiile, în toate dictaturile, și în toate științele, și după ce am fost înșelat pretutindenea ultima speranță de îndreptare socială mi-am călăuzit-o către arte și artiști. Știindu-le marea înfrărire asupra maselor, mă așteptam, gândindu-mă la cărțile lor de uriași revoltați, să-i văd pe toți în stradă, în fruntea unei cruciade împotriva civilizației bestiale de azi, demascând toate ipocriziile: democratice, dictatoriale, religioase, științifice, pacifiste sau moraliste.

Nu s'a văzut, după cum și știți, nimic din toate astea. Arta este o exerocherie, la fel ca toate celelalte pretinse valori. Eu însu-mi am făcut artă și am brodit o binișor, pot deci

să-ți spun: încă o exerocherie. Artistul este la fel ca și preotul: propovăduiește sublimul, dar cărăbănește la gologani pe cât poate, te părăsește în gura lulpului și se retrage ca să-și ronțăie tainul său, pe deplin apărât de chiar acele mitraliere, pe care-ți cere să le distrugi tu singur.

Iată, ce sunt artele și artiștii, la cari tu casti gura. Șarlata-De aceea când din birlogul lor te nii!

Vor îndemna să ațeri la cutare și cutare lucru, vârsându-și lacrimile pentru suferința ta, tu să n'adiri la nimic! Nici chiar la toate acele „patrii internaționale”, care sunt atât de la modă în vremea noastră.

Trăiască omul, care nu aderă la nimic!

Cititorule, care te-ai obișnuit cu felul meu de-a fi, părăsește-mă! N'am chef să mai fac artă și chiar dacă m'as însănătoși, tot n'aș face-o.

Am învățat în Jean Christophe, ceiace nu în toți scumpul mei Balzac, AM INVATAT SA VORBESC CINSTIT CU OMUL CARE CREDE IN MINE.

În acest Jean Christophe, pe care l-am citit acum trei-sprezece ani vopsind tractoare la Geneva, despre care Georg Brandes mi-a scris mai târziu că „nu este o operă de artă”, EU AM INVATAT CEIACE TREBUIE SA FIE UN SCRITOR CINSTIT SI UN CITITOR ASEMENEA.

Dar nu-i nimic. Asta face mai mult decât toate acele bărbi din Divina Comedie și chiar Faust. Da, da... Mult mai numeroase sunt operele de artă care țintesc zenitul, decât acelea care vă învață să fiți cinstiți în viață. Merg mai departe: este mult mai ușor ca să te exalți, decât să ai foarte simplu, cinstea și rarul bun simț. Și la urma urmei, trebuie ca fiecare epocă să-și găsească ceea ce are nevoie. Eu cred că a noastră, care este cea mai săracă în opere ce slăvesc azurul, nu este în halul asta, decât din cauză că-i lipsește tocmai acele opere, care învață pe om să fie cinstit. Și fără de care omenirea se va duce de răpă.

Iată ceiace mă sălește să vă îl duce pe Jean Christophe. (Să nu credeți că am intenția să-l flatez pe Roman Rolland. Tu, cititorule, ne știi prietenii. Află că de trei ani nu ne mai suntem. — Pentruce? — Ah! la ce bun, întrebările! Ce importanță pot să aibă. Trist este că nu mai suntem prietenii. Și atât).

Voi scrie, dar, un Adrian Zografi cinstit, în care se va găsi mai puțin artă decât în Jean Christophe și nici o documentare. Nici o altă asemănare, afară de suflute.

Arta lui Adrian al meu va fi însăși firea mea, setea mea după dreptate. Dovada, eu, cinstea mea.

Iată-te prevenit, cititorule. Și nu-ți voi mai spune, la începutul acestui ciclu, ceea ce ți se spune de obicei: că trebuie să mai ai „răbdare”, că trebuie să aștepti „urmarea” sau alte palavre literare.

Nu! numai ai ce să aștepti. Tu trebuie să-ți găsești ceiace cauți, în fiecare volum, sau să mă părăsești numaidecât.

PANAIT ISTRATI

*) Această PREFAȚA a fost scrisă la mănăstirea Neamțului, în Iulie 1952, ca un cuvânt pregător la noul său ciclu „Viața lui Adrian Zografi”. Și a fost publicată la începutul cărții „Casa Thuringer”, ediția franceză.

Imediat după apariție, critica străină s'a grăbit să numească această PREFAȚA, drept una dintre cele patru mai bune, pe care le înnumără literatura universală.

Pentru cititorul român această PREFAȚA își are o dublă valoare: confesională și istorică.

Traducerea în românește este făcută de ALEXANDRU TALEX.

TUDOR ARGHEZI: Cărticică de seară

„CARTICICA” d-lui Arghezi nu ni s'a părut nici pe departe la înălțimea „Cuvintelor notrivite” și a „Florilor de mucegai”.

Poate că nu m'am trecut destul la ochi și vîntul mă va face să văd limpede că greșesc.

As dori-o din tot sufletul...

Vedeți, la d. Tudor Arghezi nu mă pot gădi decât socotindu-l ur promotor de sens nou și un posesor inepuizabil de spirit ascuns — de spirit uris. Versul arghezian m'a obicinuit cu atîta calitate încît „Cărticica” pe care o am acum deschisă în față, îmi dă senzații de catastrofă.

Să mă ierte d. Arghezi, dar scrisul d-sale nu-l pot judeca facil, nici taxa ofiți și de mîntuială. Deaceia surlt atît de mîrnat. Avem atîția diletanți, care au făcut luna să se rusineze tot privind-o — încît nu pot renunța, fără măcar să scoț un gemăt, la seriozitatea ascunsă și la sbuciumul veritabil, fără precedent în literatura noastră care până astăzi, a stat la rădăcina stihurilor d-lui Arghezi.

Spuneam într-o zi unor prieteni că numai graba ratează întotdeauna posibilitățile unui punct întreg. (Fără virgulă...)

De punerea punctului se leagă nu întâmplarea finalului, dar istoria întregă a unor forte. Sleirea maximală.

Punctul nu pauzează, decât stări întregi de spirit, stări definitive. De aci, greutatea unui scriitor de a ști unde să poposească și de a continua să scrie, deși a slobozit ultima rămășiță de miez...

Oscar Wilde, în „The picture of Dorian Gray”, spune — mi se pare — prin gura lordului Harry, că tragedia femeilor, consistă în aceea că vor să vadă și să mai trăiască, totdeauna și actual al VI-lea...

Și atunci când episodul este terminat, cer stăruitor sau „să mai urmeze” sau „să o ia dela capăt”...

Cred că d. Arghezi, în „Cărticica” a-sale n'a fost fericit în aprecierea punctului... D-sa a ignorat că anumitor valențe creatoare le-a impus, în trecut, un mercurial artistic pe care astăzi ni-l datorează respectat... Mai ales d. Arghezi trebuie să-l respecte...

Relevante în acest volum și mi s'au părut decât bucățile finale, exuze parcă într'un poem erotic, spermatic uneori, bucolic pe alocurea.

Voi încerca o reconstituire. Ascultați:

„Cu toate că i-am spus că nu vreau.

Mi-a dat noaptea în somn să beau

Intuneric, și am bănt urna întregă...”

Mai jos:
„Cine mă sună, nu sunt acasă
Cine întrebă, lasă...
Cui mai pot să-i ies în drum
Cu sufletul meu de acum?”...

Aceste versuri luate din „Trasfigurare” oblonesc prompt vechiul duh. Și aici, în epilog, a-nunță, pătruns, seva spumoasă de mai departe, seva unui puternic lirism al circumstanțelor tehnice:

„Vrei tu să fii pământul meu
Cu semănături, cu vii, cu eleșteu,
Cu pădure, cu isvoare, cu jivini?
Vom aduce florile cu coșul.
Din nule de răchită
Vom face împreună zestre impletită

Vrei tu să fii grădina mea,
De iarbă mare și de catifea?”...
(„Logodna”)

Acum decoul s'a desennat. Accentul este mai precizat ca ori-când:

„Pășunea mea tu să fii
Cu păpăd...”

Eu să fiu bou! tău alb și nevinovat
Care te-aș fi păscut și te-aș fi rumegat.

Pe inserate,
Pe copitele ingenuchiate
În jugul brațelor tale
Aș urca greu cerurile goale
Și munții lumii până'n pisc”...

Iar dorul îi este plin întreg:
„Culcă-mi-te trândavă pe

coarne,
Fă-te jugul meu de carne,
Stăpâna mea, frumoasă ca aurul
De care se tremură taurul”.

(„Misele”)
Dorul se face rugă, gemăt:
„Dă-mi mâna ta fără putere
Cu fânul de-a valma.

Taurul vrea să-ți lingă palma”...
(„Ingenunchiare”)

Iar mai departe naște situații în care se descoperă ocrotitor și tot mai fierbinte

„Vino. Dinainte îți voi desface pelinul și romanita

Pe care le coace arșița

Cu brațele și pieptul voi despuia poiana

Și buruiana”.

„După ce te voi fi trecut și apărât

De fiarele mici, de găzele de urcarat
De șarpe, de lanțuri și de metale
Vegetale,

O să mă lași să-ți pui inele de mâini, brățări de picioare
Și alte veșminte, dogoritoare”...
(„Mireasa”)

Telurismul situațiilor încă nu s'a nimbă de excepționalul virus afectiv Arghezian. Deaceia acest pasagiu erotic, compus din 2-3 bucăți, pe care un sentiment de onestitate m'a obligat să-l reproduc și pe care noi l-am închipuit într'un poem, are în el mai multă virtuțitate decât realizare.

Este tocmai contrariul de ceia ce oferă restul volumului, alcătuit din scursorile vechilor momente, ca să zic ca d. Arghezi, construit din „aschii”...

Deoparte, măr stătut și stricat, pentru că a fost ținut prea mult în scoarele dela bălcu, și n'a fost vîndut... De alta (în final) zarzăre verzi, smulse împreună cu ramurile nelăsate să se coacă din cauza nerăbdării autorului... Care a preferat să cucerească aparențele și... să ne reamintească teoria punctului.

MIRCEA MATEESCU

Lui PANAIT ISTRATI

Te cheamă uzina prin glas de sireni,
Te cheamă atîția și-atîția ilămânzi
Ce-așteaptă la porți încuiate de fabrici
Să vină patronii la inimă cruzi.

Te-aștăptă pe tine s'a pari peste ziduri —
Fantomă mbrăcată în haină de doc —
Să sfărmi nedreptatea robiei burgheze
Pînă pana ce scris-a cuvinte d foc.

Te-aștăptă umilii, te-așteaptă săracii,
Hai, Panait Istrati, nu sta 'n mormânt!
În piepturile noastre simțim nedreptatea
Și odată cu dansa furtuna 'n cuvânt.

J. CORBEA

CETATEA MEA

Fratelul DINU MACEDOVSCHI

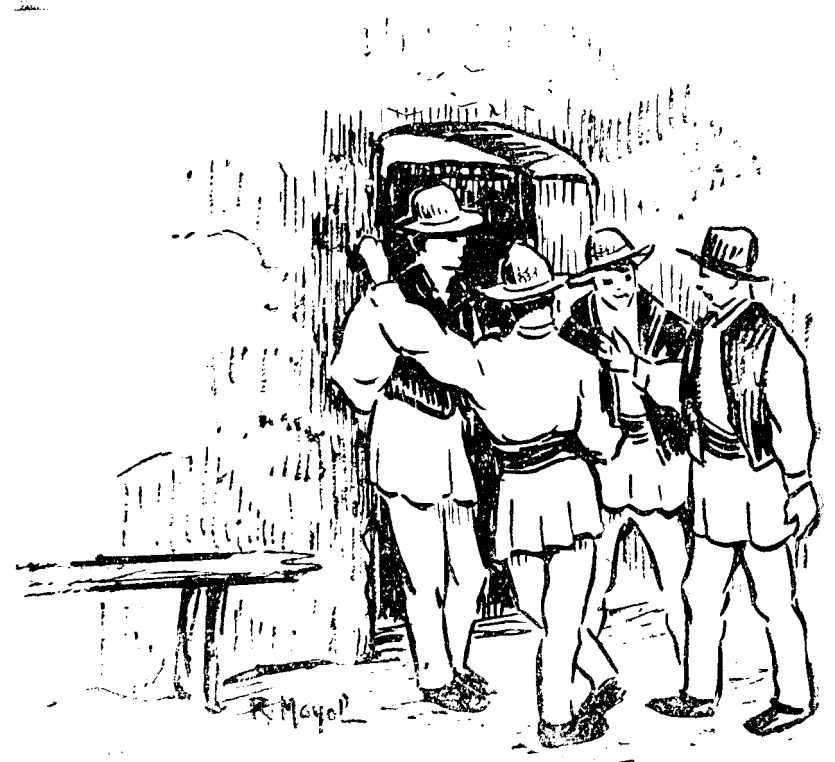
S'a prăbusit cetatea mea de vise
Cu turnuri de splendoare până 'n cer
Se scufundă în negrele abis,
Că totu 'n lume este ciemer!

În sălile boltite cu arabescuri,
Murit-a castelana mea „Credința”.
În clipe când veiam — daltând în frescuri, —
Victories să-mi sune biruința!

Rămăs-am doar cu-armura ruginită
Și cu 'n blazon de cîinică sfidare
Sdrobind mândria mea nemărginită...

Aș cuceri cetate și mai marc...
Însă a mea — deși păraginită —
Mi-așterne pe orgolul, resemnare!

CONSTANTIN BARCAROIU

REVENDIRICĂRILE DREPTULUI LA MUNCĂ

Despre funcționarii din finanțe

Viața funcționarului, în general, e grea. Datorită situației economice actuale funcționarul suferă și el. Această mizerabilă stare economică se resimte de altfel în toate ramurile de activitate. Dar nu e timpul să discutăm acum, cari sunt marii vinovați ai acestei stări, pentru că în rândurile cari vor urma vrem să arătăm starea funcționarului public și în special starea funcționarului din ministerul de finanțe.

Funcționarul public, de câțiva ani merge din rău în mai rău. I s'au aplicat pe leaful lui curbe peste curbe de cari el, supus și resemnat, le-a suportat fără să crănească. Era doar în interesul „Statului” (sic!). Putea face funcționarul ceva în contra? Tocmai el marele cetățean și patriot! Totuși după fiecare curbă își mai strângea cureaua cu peste o gaură. Și tot strângându-și mereu cureaua a ajuns să facă silueta și s'a învățat să nu prea mai mănânce. Datorită era însă datoric. (În treacă fie zis, Alții se îngărașau pe măsură ce funcționarul slăbea. Dar nu are importanță).

Societatea funcționarilor publici, nu zicea nimic, însă, deși întră în sarcina sa și apărarea intereselor funcționarilor, nu numai încasarea cotizatiilor în nare.

Și așa: curbele se aplicau unele după altele, funcționarul se obișnuia să nu mai mănânce și „Societatea funcționarilor publici” „își vede de treabă”.

Până aici nimic extraordinar. Și credem că dacă „Statul” va găsi de cuvânt să mai aplice și alte curbe pe salarii până s'ar ajunge la 100%, funcționarul tot nu s'ar revolta. Ce vreti: dacă s'au obișnuit ei să mănânce mai ușor, ușor se vor obișnui și să nu mai mănânce de loc. Lucru foarte simplu. Acesta e însă raționamentul celor cari propun curbele.

Funcționarul ministerului de finanțe duc o viață și mai tragică. O viață de sclavie. Și nu exagerăm nimic.

Întâi orele de serviciu. În serviciul exterior al ministerului de finanțe (aci intra și administrațiile financiare) orele de serviciu sunt: dimineața 7 jum. — 12 jum., iar după amiază 16 jum. — 19. Acesta este programul de fiecare zi în timp ce la alte instituții publice orele de serviciu sunt: dimineața 7 jum. — 13 jum. și numai Martia și Vinerea și după amiază dela 16 jum. — 19.

După ce că acest năpăstuit de funcționar abia își mai poate duce zilele mai trebuie să mai cheltuiască inutil și cu drumurile de după amiază. Apoi nu are nici un ric de timp liber pentru a-și face vreo cumpăratură sau să se mai poată duce să-și facă o baie. (Credem că prea puțin ai baie acasă). Despre cetit nici nu mai vorbim. Cine a intrat în finanțe trebuie să-și ia adio dela cetit, pentru că se îndobitoceste pe zi ce trece, numai cu lectura ordinelor și oara-ordinelor stumide, inușite și redactate agramatic. Dar nu numai atât.

În timpul verii, atât instituțiile publice cât și cele particulare au un program special de serviciu, și anume: în fiecare

zi numai de dimineată dela orele 7 — 14, iar după Duminică și sărbători legale numai după masă dela orele 15 — 20. Acest program intră în vigoare în fiecare vară dela 1 Iunie și ține până la 15 Septembrie.

Dar, în serviciul exterior al ministerului de finanțe, nu numai că nu se aplică acest program, (dece? nu știm) dar nici nu se reduce vreo după amiază de serviciu. Astfel, în toată verii, în timpul celor mai toride călduri, bietul funcționar din exteriorul ministerului de finanțe își târăște zilnic, în fiecare după amiază, fantomatica-i persoană, către serviciu. Acesta-i adevărul. Și totuși nimeni nu s'a găsit să strige, nimeni care să ceară dreptate. Da dreptate, pentru că e o nedreptate strigătoare la cer această situație a funcționarilor din exteriorul ministerului de finanțe.

Rubicondele minți cari întocmesc astfel de programe de serviciu nu-și dau seama că impart funcționarul publici în două tabere? În privilegiați și năpăstuiți. Uită aceste minți a căror inteligență se măsoară după greutatea și circumferența abdomenului că și acești funcționar din exterior, sunt tot oameni și au aceleași drepturi ca și cei dela centru?

Dar situația funcționarului financiar, din exterior, s'a mai înlăit încă.

Un ordin al ministerului de finanțe, din 1 Iunie a. c. spune că toate cassierile, atât ale recepțiilor cât și ale administrațiilor, vor fi deschise începând dela 2 Iunie a. c. și Duminică și sărbătorile legale între orele 8 — 13 pentru a se face încasări. Și aceasta, zicând, fiindcă unii comercianți și alți contribuabili nu pot veni să plătească în timpul orelor de serviciu. Care va să zică dacă aceiași contribuabili vor spune că nici Duminică nu pot plăti, și numai între orele 2 — 5 de dimineată ministerul ar da imediat un ordin în care să aducă de funcționari la serviciu la aceste ore. Foarte logic, nu? Dar, cum se face că acești oameni contribuabili până acum au putut plăti în zilele de serviciu? Care să fie enigma subitei transformări? Bănuim mai curând că la mijloc este excesul de zel al vreunui noliticastru, pentru a-i dovedi „cefulu” că e activ și energic.

Foarte frumos ne stă, Duminică și sărbătorile când fiecare om se mai poate gândi și la sufletul lui sau la mortii pe care îi are, funcționarul din exteriorul finanțelor, trebuie să vină la serviciu. Auziți, Duminică dimineată când și cărciumile sunt închise! Patriarhia nu are nimic de spus? Noi nu credem ca tocmai dela cea mai înaltă instituție bisericască a noastră să nu pornească protestul. Pentru că acest ordin e neomenesc, necreștinesc.

Despre „Societatea funcționarilor publici” nu mai vorbim. Am vrea însă, să vedem o atitudine din partea A. T. F.-ului, proaspăta asociație a titratilor și bacalaureaților din ministerul de finanțe. Are cea mai bună ocazie să și dovedească rostul.

• Așteptăm...
OMUL REVOLTAT

Săptămâna Muncitorească

• PERSONALUL INFERIOR DE DRUMURI — picherii și tot personalul prevăzut la art. 75 alineatele 2 și 3 din noua lege a drumurilor — s'a organizat.

„Asociația Generală profesională a personalului inferior de drumuri din România: Vocevodul Mihai E. de Alba Iulia”, a obținut personalitatea juridică și morală și și-a constituit comitetul astfel: Președinte: V. I. Moldoveanu; Vice Președinte: D. Popescu Sinaia și Florea Vărzaru Secretar General: Grigorescu B. Ilie Cassier: Victor Cinski membrii în comitetul de direcție: Margine Ilie, Ivana N-lai și L. Manu Președinte al filialei Teleorman: Petre Bucur.

Prima ședință a acestei asociații marchează o eră nouă — un bun și solid început care trebuie cu deosebire subliniat deoarece acești cei mai umili slujitori ai statului sunt și cei mai nedreptățiți. După cum a subliniat președintele acestei asociații: D. V. Moldoveanu, cu toate că s'au făcut insistente demersuri atât la direcțiunea generală a drumurilor cât și la Ministerul L. P și Comunicațiilor: nu există încă un regulament de unificare al întregului corp de picheri de la Stat și județ — aceștia fiind mereu nesocotiți și salarizați de mizerie dăși li se cere muncă și răspundere.

Președintele filialei Teleorman: D. Petre Bucur arată că au salariile în restanță de 5 luni — picheri mor de foame — tar avansării nu s'au făcut de 10.

D. Ilie Margine arată că picherii nu au nici un fel de act de legitimare și deși încă de un an de zile s'au înaintat fotografiile, Cerere energetică intervenție la casa drumurilor. Au mai vorbit în acest sens D. D. Dumitriu N-lai: C. Tutu și secretarul general Grigorescu Ilie.

Doleanțele drepte ale personalului inferior de drumuri au fost concretizate într'un memoriu înaintat d-lui Ministru al Lucrărilor publice și comunicațiilor. Prin acest memoriu picherii cer: a) selecționarea corpului prin îndepărtarea protejaților politici; b) înființarea de școli speciale; c) salarizare omenească și d) urgenta elaborare a regulamentului de unificare.

Doleanțele drepte ale personalului inferior de drumuri fac parte din preocupările noastre. Le vom susține necondiționat.

• CONGRESUL DEBITANȚILOR C. A. M. — Pentru apărarea intereselor profesionale ale debitanților speciali C. A. M. Camera sindicală a debitanților speciali C. A. M., cu sediul în strada Carol 50, convoacă un congres general pe țară la 25 Iunie a. c. în sala sindicatului ziaristilor din Bulevardul Carol 7.

• ASOCIAȚIA FUNCȚIONARILOR PARTICULARI ROMANI, a luat ființă legală. La autentificarea actului constitutiv și Statutelor sale de funcționari au asistat înțelegând prin aceasta, să sublinieze seriozitatea acestei noi organizații profesionale.

Scopul acestei asociații de luptă și revendicări este sintetizat în următoarele puncte:

a) Să organizeze și să îndrumeze mișcarea funcționarilor particulari români.

b) să vegheze la strângerea legăturilor de solidaritate între acești funcționari particulari, la respectarea drepturilor lor câștigate prin legi, la afirmarea doleanțelor lor, precum și la ridicarea morală și materială a condițiilor lor de trai.

c) în acest scop, asociațiunea își propune să lupte pe căile legale, pentru obținerea:

1. Calificării lor profesionale.

2. Respectarea integrală a legiilor cu caracter de protecție.

3. Reglementarea raporturilor dintre patroni și funcționarii lor.

4. Înființarea unui învățământ practic profesional și prin reorga-

nizarea școalelor de adulți și ucenici.

5. Extinderea asigurărilor soc. la toți funcționarii particulari.

6. Elaborarea statutului funcționarilor particulari și garantarea stabilităților, înființarea unei case generale de pensuni.

Pot deveni membri ai asociațiunii: funcționarii particulari, creștini, români, fără deosebire de grad în erarhia lor profesională. Dar numai aceia, asupra cărora nu planează nici măcar o bănuială, de neholțărare, necinste profesională, sau cari au avut de suferit condamnări judecătorești.

O INOVAȚIE: ASOCIAȚIA N'ARE PREȘEDINTE

Asociațiunea este condusă de un comitet, cuprinzând: trei administratori delegați, un secretar general, un casier, 4 membri în comitet și 3 cenzori.

Mandatul celor trei adm. delegați, este indivizibil, ei neputând lua nici un fel de hotărâre decât prin consens general, demiterea, sau demisiunea unuia, atrăgând alogerea și a celorlalți doi.

Această inovație merită să dea frumoașe roade, aste în același timp chează și unui serios anticontrol pe care și-l impun toți asociații pentru binele întregii organizații.

• SINDICATUL LUCRATORILOR GEAMGHII ȘI OGLINDARI a ținut adunare gnerală anuală. Cu această ocazie s'a evidențiat nefastitatea cartelului care poate deopotrivă și existența lucrătorilor geamghii și oglinzări și comerțului de geamuri.

S'a cerut ca fabricile de oglinzi să se ocupe numai cu prelucrarea cristallului și oglinzilor — lăsând comerțului geamurilor pe seama comercianților, aceasta deoarece pe fabricantul cartelul metrul pătrat de geam obișnuit se care-l vinde comerciantului cu lei 104

— nu-l costă mai mult decât 42 lei depozit București deci comerciantul geamghiu are de suferit când are adversar direct chiar fabricantul.

Exemplul citat ne îndreptățește să agramăm cererea lucrătorilor cerând nu o îngrădire a comerțului de geamuri — ci desființarea cartelurilor.

• MESERIAȘII PATRONI TAMPILARI s'au întrunit în sala „Tranșilvania” sub președinția d-lui Dumitrescu C. Jalea pentru a pune bazele „Sindicatului meseriașilor patroni tâmplari” din București și Ilfov.

Cel dintâu a luat cuvântul d. C. Stoica care a arătat necesitatea strângerii tuturor tâmplarilor într'un sindicat aparte deoarece „jununiile” asumându-și prea multe deziderate interese, tâmplarilor rămân în suferință.

D. V. Grădinaru demonstrează că tâmplarii constituți în breslă vor putea să se relege pe tărâmul economic. Subliniază actul constitutivii sindicatului și elogiază pe d. președinte Jalea.

Se votează statutul apoi iau cuvântul în diverse chestiuni printre cari și cea de a se aproba, înființarea unei cooperative d-nii P. Petrescu, Gh. Dumitrescu, Gh. Roman, Zaharescu Stoica, Grădinaru și Adam Roman.

La urmă se aleg doi noi membri în comitet: d-nii Florea Peluzaru și M. Constantinescu.

• C. F. R-istii LUCRATORILOR REFUZA PRIMELE. — Comitetele asociațiilor „Tracțiunea”, „Cercul focarilor” și altpout C. F. R., întrunite în ședință comună a hotărât să nu primească primele calculate după noua instrucție a acestora, considerând că acest fel de calcul îi reduce la un salariu de foame și nu înțeleg să cedeze nici un pas din drepturile câștigate anterior, cu alăta trudă.

MARIUS BEJAN

Guido Reni

Arhanghelul Mihail

Preoșimea începe să deschidă ochii

Legea de salarizare a clerului, a stărnit, în lumea preoțească, o puternică reacțiune și o violentă atitudine contra actualului guvern, dar mai ales contra d-lui Lapedatu, ministrul cultelor, care vrea — după una și alta — să-și facă un renume din această lege.

Sesizarea și reacțiunea a pornit mai întâi dela preoșii din capitală, iar apoi s'a extins și în unele regiuni din restul țării, culminând cu acele adunări preoțești de protest, contra susnumitei legi.

Astfel, în ziua de 14 Mai, s'a ținut în T.-Severin, adunarea generală a asociației preoțești „Re-nașterea”, secția Mehedinți cu care ocazie s'a făcut o puternică și ostilă manifestație, nu atât contra guvernului cât contra celui zezece politicianism, care a năpădit și năpăstuit până și biserica. Din partea Sf. Episcopii a Râmnicului a participat P. S. S. vicar Galaction-Gordum, iar din partea oficialităților laice, au participat la desbateri, ca membri onorifici: d-l Marius Vorvoreanu, deputat guvernamental și d-l Iulian Predescu, prefectul județului Mehedinți.

O fi cum o fi, d-l Vorvoreanu în politica Mehedințului, dar aici — trebuie s'o recunoaștem — s'a desolidarizat completamente de măsurile luate de guvern în privința salarizării clerului nostru, salarizare — în treacăt fie zis — ne naturală și numai de ochii lumii.

Dar ceiace-i caracteristic, a spus d-l Vorvoreanu, este faptul că: absolut toate partidele politice, au tăcut și au fost de acord, când ministrul de resort a venit cu legea de mai sus.

După deputatul guvernului a luat cuvântul P. S. S. arhiepiscop Galaction Gordum, care între altele a spus, că dacă legea n'a luat numai decât ființă se datorește intervenției P. I. S. pe lângă M. S. Regele, pe altă cale decât cea petiționară. Apoi a luat cuvântul preotul președinte al adunării, Petre Ionașcu care a spus: „că un guvern de fracmazoni și cu un ministru neprinceput, lovește în interesele preoșilor, pe care vrea să-i arunca ca Romanii în gura lei”.

Incheind preotul Ionașcu a spus că de acum preoșimea nu

va mai fi a niciunui partid politic, își va face politica ei, se va apropia cât mai mult de popor și îi va arăta și lui realitatea, așa cum este.

Acestă viitoare orientare a fost aplaudată frenetic și aprobată de unanimitatea sălii, formată din: preoșii, intelectuali, cântăreți bisericești și publicul creștin care s'a raliat.

Ba s'a ajuns până acolo încât preotul Teodorescu-Hovăț, a cerut, în aplauzele și aprobarea întregii săli, „excomunicarea” d-lui Lapedatu din biserica ortodoxă.

Ceiace s'a petrecut la această adunare, preocupă și a pus pe gânduri pe toți căfănișii de politicieniști, care văd, în acest gest al preoșilor, pierderea și alunecarea de sub picioare a piedestalului și substratului politic ce-l aveau.

Deșteptarea preoșilor — dacă îi putem zice așa — este bine venită acum când românismul adevărat, cinstit și plin de înțelepciune, bate la porțile subredului castel, unde sălășluiesc toate relele și tot ce-i nedemn pentru societatea omenească.

Prea mult au fost preoșii unelte și coade de topor în mâna acelor vreoși politicieni, care s'au înteles să facă din ei decât niște exaltați agenți electorali, iar azi drept răsplătă. — totți acei politicieni — să revină cu legi buclușe să le știrbească drepturile.

Ceiace s'a petrecut la T.-Severin ar fi de dorit să se extindă și în restul țării și atunci deșteptarea clerului — chit că-i în ceasul al unsprezecelea — nu poate fi decât binecuvântată.

Mă gândesc, pe când această deschidere de ochi la dăscălimă noastră, care este pe o treaptă mai înaltă, în bălăceala politicienistă, decât slujitorii altarelor.

Preoșii când au făcut acest pas, să pășească drept înainte spre a reintegra în drepturile lor și spre a se consacra înaltei misiuni ce au de: îndrumători și luminători ai poporului totodată să nu uite că mai sunt, în această țară, oameni ale căror gânduri, suflete și conștiințe curate nu pot fi corupte.

I. C. GHERGHINESCU

Correspondență săptămânală

Din colțul de Sud-Est CETATEA-ALBĂ

Serbarea zilelor de 6 Iunie și 8 Iunie 1935

Cu deosebit fast au fost sărbătorite zilele naționale: Ziua Eroilor și Restaurația. În prima zi, după un pelerinaj la Cimitirul Eroilor cu autoritățile civile și militare în frunte unde poporul întreg a cântat să aducă prinosul de recunoștință celor căzuți pe câmpul de onoare, s'au trecut în revistă școlile, premilitarii și armata iar seara orașul nostru a fost splendid iluminat și împodobit sîne a da o mai mare amploare acestei zile de două ori sfântă: Înălțarea Domnului și Ziua celor căzuți în lupte.

Nu mai puțin, ziua de 8 Iunie a fost splendidă. Pare că și D-zeu, a voit să ia parte la bucuria întregului norod românesc. O zi călduroasă cu o adiere de vânt, era o plăcere să privești școalele în costume naționale, premilitarii și cercetașii în uniforme cum sărbătoresc printr-o frumoasă serbare în „Cetatea lui Ștefan” urcarea pe tron a Regelui Carol al II-lea. După tipicul obișnuit, serbarea de dimineață a luat sfârșit la ora 1 jum. După amiază a avut loc serbare sportivă pe terenul Reg. 35 infanterie între diferite cluburi sportive și școli. În totul serbarea a avut un succes imens, în-

deosebi s'au remarcat școlile profesionale de fete, șc. normală de băieți, șc. de meserii de fete, echipa „Tyraș II” și premilitara de sub conducerea d-lor maior Copceanu C. și Dumitrescu A. Seara retrăgerea cu torțe și muzicele militare se cercetășești au cântat, în diferite puncte „Rugăciunea” și „Imnul Regal”.

SPECTACOLE. — La Teatrul Regal va avea loc o reprezentare a piesei „Birlic” cu Teatrul Vesel din București. Fiind cunoscut succesul acestei piese, atât în București cât și în alte orașe, este așteptată cu nerăbdare piesa d-lor Constantinescu și Chirătescu SPORTIVE. — Pe terenul reg. 35 inf. a avut loc două matchuri de foot-ball între „C. F. R. Barabescu” și „Tyraș I” cu scorul de 5-0 (3-0) pentru „Tyraș I” Arbitrează d. căp. Dobrin. Jocul cât și arbitrajul au fost corecte. S'a remarcat lipsa elementelor la echipa „C. F. R.”.

Questo ebdomadario è il r-tavoce della nuova gioventù tribuna intransigente di azione civica e di lotta sociale che cerca di stabilire un r-orientamento morale nella vita politica e spirituale.

Buletin intern

Liniștea aparentă din ultimele săptămâni s'a prăbușit. Inceputul a fost făcut de excluderea din partidul liberal a d-lui Ghiață. Este un act de autoritate a d-lui Este un act de autoritate al d-lui Lătărescu. Prăpastia se lărgeste și se adâncește mereu. Tradiția și concepția mult mai cinstită a bătrânilor liberali nu se poate împăca cu jongleria moralei și a lașității de care se folosește oficial guvernul cu membrii săi. Punctul culminant însă a fost conferința dela Radio a prefectului de poliție.

Reacțiunea a fost instantanee la partidul național-tărănist. Răspunsul d-lui Mihalașche este pornit din suflet.

După această scrisoare credem că acesta din urmă va ieși din pasivitate și va ști să treacă peste resentimentele personale alăturându-se de d-nii Mareșal Averescu Gh. Brătianu. N'ar fi de mirare ca să se apropie și d. Dinu Brătianu — precum și multe alte grupuri sau fracțiuni.

Consecințe imediate nu va trage guvernul. Căci atunci când n'ai obraz, când n'ai cea mai elementară noțiune de demnitate și de „self respect” înghiți orice numai și numai să te mai lăfăi în fotolii ministeriale sau alte servicii remuneratorii.

Al doilea punct nevralgic de care are Anglia teamă, e conflictul între Japonia și China. Deși la ultimul Japoniei, atât de dur și de pretentios, China a răspuns favorabil, întreaga problemă rămâne în picioare. Căci nu e vorba numai de protecția supușilor japonezi din regiunea Tian Sin sau altele. Gândul adevărat este dorința hotărâtă și neștrămutată de a domina complexa China, ca ea să devie un vast câmp de desfacere a produselor japoneze, să-și furnizeze alimentele și materiile prime necesare și mai presus de toate să-și croiască prin China un drum spre Sud, spre India.

Japonia va deveni în curând cel mai grav pericol pentru expansiunea Engleză în Orient. Când socotim peste toate acestea și creșterea vertiginoasă a populației Japoniei și a Chinei față de toate celelalte națiuni, constai că peste 20—30 ani ea se va fi încă dublat, pe când rasa albă abia își menține situația numerică de azi.

A treia problemă rămâne cea germană. Deși Anglia a făcut unele mici concesii în privința înarmărilor navale, ea este foarte adânc impresionată de aplicarea legii generalului Ludendorff, chiar nevoțată, așa cum este. Această lege cere națiunea armată, indiferent de sex și de vârstă.

Pe de altă parte nu relațiile oficiale ci ceea ce se vede și se presimte e grav. Toate industriile nu mai au voie a întrebuința arama și cuprul. Nu mai pot exporta decât într-o măsură minimală și strict necesară materiale de otel etc. etc. Toate acestea în vederea stocării pentru eventualități nu prea îndepărtate.

Dar în afară de politica de înarmări și de pregătiri interne, tot atât de grav este pregătirea celor 3 corpuri de armată compuse din elemente pur austriace a tuturor tinerilor cari au fugit din Austria pentru a primi educația nazistă și a fi gata să pue mâna pe patria lor la momentul hotărât.

În fata acestor trei probleme, noul guvern englez mult mai conservator ca predecesorii lui, va trebui totuși în afară de o apropiere și mai intimă față

Cronica externă

Guvernul englez, priment cu elemente noi și hotărâte se găsește din primele zile în fata a 3 probleme, toate de o gravitate covârșitoare:

Prima este atitudinea de revoltă a Italiei împotriva arbitrajului în conflictul ei cu Abisinia. Ca răspuns la hotărârea Ligei Națiunilor, ea a mobilizat alte contingente și da impresia unei voinți neștrămutate de a începe un război, imediat ce sezonul ploilor va fi luat sfârșit. Ar fi un act de temeritate, pe care în primul rând îl va resimți adânc tot Italia, căci nici Anglia, nici Franta, nici Japonia (aceasta numai din interese comerciale) nu vor tolera o diminuare atât de gravă a prestigiului Soc. Națiunilor. Ori se recunoaște necondiționat autoritatea acestui for ca o sentință de Casafie, conform statutului de fondare al acestei Societăți, și atunci nu există nici o îgnire, sau dacă nu o admitti rămâi răspunzător de consecințele acestui fapt. Atât urmările interne cât și viitoarea coalitie externă vor marca o pagină în istorie. Si ar fi păcat ca domnia Duceului să fie întunecată de un gest prinit sau dintr'o mândrie greșită.

Alegerile din Grecia au dat o majoritate covârșitoare actualului guvern. Cu toate acestea problema monarhică nu este îngropată, ci credem că tocmai acest guvern pentru a rallya unanimitatea opiniei publice grecești va cere în curând restaurația.

Rusia face orice eforturi și orice acte care ar putea s'o facă bine văzută. Atât în domeniul politic cât și pe tărâmurile sportive sau de federațiuni.

Astfel a primit într'un mod grandios pe Principele Bibescu, președintele federațiunii aviatice, afiliindu-se ei, numai pentru a putea concura anul acesta în cupa Gordon Bennet.

CONST. CARAGEA

Pe ziua de azi s'au expediat carnetele către următorii: Valeriu Crâsmariu, Timișoara; G. Tiberiu, Brăila; Georgescu-Obreja, R.-Sarat; Aurel D. Popescu, Cetatea Albă; I. C. Gherghinescu, T.-Severin; Ștefan Alexiu, Ploști; N. V. Aricesteanu, Târgoviște.

D-nii Dela Gura Motrului, Saita, Aurel Iordache, d. Stancu și Dimitrie Roșca sânt rugați să ne comunice dacă mai sânt sau nu corespondenții noștri deoarece n'am mai primit dela dânsii nici un semn de viață.

Căutăm corespondenți în următoarele orașe: Chișinău, Bacău, Tecuci, P.-Neamț, Focșani, Giurgiu, Constanța, T.-Jiu, Arad, Sighet și în toate stațiunile balneare și climatice.

Ofertele se fac însoțite de două fotografii pe adresa Redacției: Str. Emil Costinescu 17, Buc. VI.

Cet hebdomadaire est le porte-drapeau dela jeunesse nouvelle tribune intransigente d'education civique et de lutte sociale, qui cherche a établir une nouvelle orientation morale dans la vie politique et spirituelle.

Diese Wochenschrift ist die Flagge unserer neuen Jugend und soll als unerbittliche Vorkämpferin dazu verhelfen, eine neue Auffassung in Erfüllung der bürgerlichen Pflichten im öffentlichen und privaten Leben herbeizuführen.

Pentru d-nii Corespondenți

Pe ziua de azi s'au expediat carnetele către următorii: Valeriu Crâsmariu, Timișoara; G. Tiberiu, Brăila; Georgescu-Obreja, R.-Sarat; Aurel D. Popescu, Cetatea Albă; I. C. Gherghinescu, T.-Severin; Ștefan Alexiu, Ploști; N. V. Aricesteanu, Târgoviște.

D-nii Dela Gura Motrului, Saita, Aurel Iordache, d. Stancu și Dimitrie Roșca sânt rugați să ne comunice dacă mai sânt sau nu corespondenții noștri deoarece n'am mai primit dela dânsii nici un semn de viață.

Căutăm corespondenți în următoarele orașe: Chișinău, Bacău, Tecuci, P.-Neamț, Focșani, Giurgiu, Constanța, T.-Jiu, Arad, Sighet și în toate stațiunile balneare și climatice.

Ofertele se fac însoțite de două fotografii pe adresa Redacției: Str. Emil Costinescu 17, Buc. VI.

Cet hebdomadaire est le porte-drapeau dela jeunesse nouvelle tribune intransigente d'education civique et de lutte sociale, qui cherche a établir une nouvelle orientation morale dans la vie politique et spirituelle.

Diese Wochenschrift ist die Flagge unserer neuen Jugend und soll als unerbittliche Vorkämpferin dazu verhelfen, eine neue Auffassung in Erfüllung der bürgerlichen Pflichten im öffentlichen und privaten Leben herbeizuführen.

Gazetă săptămânală
Redacția și Administrația
str. Em. Costinescu, 17
București, 6.

Telefoane: Direcția 4-29-60
Administrația 3-25-27
Tipografia 4-28-86

Abonamentul anual 100 lei
Muncitori și studenți 75 lei
Instituții și autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

Manuscrisele nepublicate se ard